

சமய மறுமலர்ச்சி

திருப்பெருந்திரு
குன்றக்குடி அடிகளார்

பாரி நிலையம்
59.பிராட்வே.சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 1955.

இரண்டாம் பதிப்பு : மார்ச்சு 1963.

விலை ரூ. 1-25

முன்னுரை

பாரதநாடு உரிமை வாழ்வைப் பெற்றுவிட்டது. அந்த உரிமையைப் பெறுவதற்கு அது பட்ட பாட்டைவிட, அதனைப் பேணி நலம்பெற இன்னும் மிகுதியாகப் பாடுபடவேண்டுமென்று தலைவர்களும் அறிஞர்களும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வேற்று நாட்டினர் நாகரிகமும் கல்வியும் பழக்க வழக்கங்களும் இந்நாட்டில் புகுந்திருக்கின்றன. நம் நாட்டுப் பண்பாட்டுக்கு நலிவு உண்டாகியிருக்கிறது. மேல்நாட்டுத் தொடர்பினால் பெற்ற நல்லனவற்றை மாத்திரம் மேற்கொண்டு இந்நாட்டுப் பண்பாட்டை வளர்க்க வேண்டிய பெரிய கடமை பாரதநாட்டினருக்கு முன்னே நிற்கிறது.

இந்தியப் பண்பாட்டின் அஸ்திவாரம் கடவுள் நெறி அல்லது சமயவாழ்க்கையே ஆகும். இந்நாட்டு எல்லைகளாகிய இமயத்தின் உயர்வை அடிகளாலும் மைலாலும் கணக்கிடாமல் இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள இடம் என்று மதிப்பது பாரதப் பண்பு. தென் குமாரியைக் கடல்களின் இணைப்பென்றும் முனையென்றும் நினைப்பதைவிட அம்மையின் இடம் என்று நினைப்பதே நமக்கு வழக்கமாகி விட்டது. ஆதலின் பாரதப் பண்பாட்டை எடுத்து நிறுத்தத் தலைப்படுபவர்கள் இந்நாட்டுச் சமயவாழ்வைச் செப்பஞ் செய்யவேண்டும். சமயவாழ்வை மீட்டும் வளமாக அமைக்க வேண்டும். அதனைச் செய்யாமல் வேறு துறைகளில் தொண்டு புரிவது உயிருட்டாமல் உடம்புக்கு அணி செய்வதே யாகும்.

கடவுளும் அவன் அருளும் என்றும் மாறா இயல்போடு இருந்தாலும், சமய வாழ்வு காலத்துக்குக் காலம் புதிய புதிய

நெறியில் இயங்கும். அடிப்படையில் மாறுதல் இராவிட்டாலும் இயங்கும் நெறியில், தொண்டு வகையில் காலத்துக்கும் இடத்துக்கும் ஏற்ப வேறுபடும். ஆதலின் இன்று நமக்கு இன்றியமையாமல் உள்ளது சமயவாழ்வு; அவ்வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி இன்றியமையாதது.

சமய வாழ்வில் தலைசிறந்து விளங்குவது தமிழ்நாடு. இங்குள்ள திருக்கோயில்கள் இன்றும் வழிபாட்டிடங்களாக, மக்களின் மதிப்புக்குரியனவாக இருப்பதனால் இது விளங்கும். தமிழ் நாட்டு வாழ்வே திருக்கோயிலைச் சூழ்ந்து வளர்ந்தது என்று சொல்லிவிடலாம். அக் கோயில்கள் மாத்திரம் இருந்தால் போதுமா? மனிதனுடைய முயற்சிகள் அனைத்திலும் சமய உணர்ச்சி கலக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மனிதனுக்கு மனிதன் பகையும் பொறாமையும் கொள்ளாமல் வாழ முடியும்; யாவரும் இறைவனாகிய ஒருதந்தையின் மக்கள் என்ற உணர்ச்சி தலைப்படும்.

இத்தகைய சமய மறுமலர்ச்சிக்காகத் தொண்டு புரியும் பெரியவர்களில் அருட்பெருந்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் ஒரு தனிச் சிறப்பைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். குடும்பத்தை நீத்துத் துறவுபூண்ட அவர்கள் தமிழ்நாடு முழுவதையுமே தம்முடைய குடும்பமாக எண்ணிச் சமய வாழ்வில் புதிய மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். மகாத்மா காந்தியடிகள் போராட்டத்தில் புதிய புரட்சியை உண்டாக்கினார். விநோபா பாவேதானத்தில் புதிய புரட்சியை உண்டாக்கினார். குன்றக்குடி அடிகள் சமயவாழ்வில் புதிய புரட்சியை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். வயசு முதிர்ந்தவர்களுக்கும் துறவிகளுக்குமே உரிய தென்று இடைக் காலத்தில் தவறாக எண்ணப்பட்டு வந்த சமய அறிவை இளைஞர்களின் உள்ளத்தில் ஊட்டிவிட்டார்கள். சமயவெறியை ஊட்டாமல் சமயப் பற்றை இளைய உள்ளங்களில் ஏற்றினார்கள்.

அழகான பேச்சு, அறிவாழ்முடைய பேச்சு, காரண காரியத் தொடர்புடைய பேச்சு, ஆணித்தரமான பேச்சு என்று அவர்களுடைய அற்புதமான சொற்பொழிவுகளை யாவரும் பாராட்டுகிறார்கள். “குடிசைக்கும் கோயிலுக்கும் உள்ள தூரத்தைக் குறைக்க வேண்டும்”, “அறிவு உப்பைப்போல் அளவாக இருக்க வேண்டும்; உணர்ச்சியை அதுகெடுக்கக்

கூடாது”, “கலை, தேச பக்தி ஆகிய தொண்டுகள் நாட்டையும் வீட்டையும் செப்பம் செய்யும். ஆனால் உள்ளத்தைத் திருத்துவதற்குச் சமயந்தான் துணைபுரிய வேண்டும்”, “தமிழும் தெய்வ நெறியும் வேறு வேறு அல்ல” என்பவற்றைப் போன்ற உண்மைகளைப் புதிய உருவத்தில் அவர்கள் வெளியிடும் பொழுது மக்கள் அவர்களுடைய அன்பையும் அறிவையும் ஆற்றலையும் உணர்ந்து பாராட்டுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் அருள்நெறித் திருக்கூடத்தை நிறுவி, இளைஞர்களையும் ஏழைகளையும் ஈடுபடுத்திய பெருமை அவர்களுக்கு உரியது.

அடிகளார் எழுதிய பதினாறு கட்டுரைகளை இப்புத்தகத்தில் காணலாம். அவர்களுடைய சொற்பொழிவு வெள்ளம் போன்றது. அவற்றிற் காணும் துளிகள் இவை; ஆனாலும் வைரம் போன்ற கருத்துக்களை வெளியிடுபவை. எல்லாக் கட்டுரைகளிலும் சமய உணர்ச்சி இழையோடுகிறது.

சமய வாழ்க்கையின் உயர்வையும், பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்வில் சமயம் பெற்றிருந்த சிறப்பையும், வளவாழ்வுக்கு மூலகாரணம் தூய உள்ளம் என்பதையும், இவைபோன்ற கருத்துக்களையும் இக்கட்டுரைகளில் காணலாம்.

தமிழ் நாட்டில் சமயத் துறையில் புதியதொரு பொலிவும் மறுமலர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளதைக் கண்டு அடிகள் உவகை கொள்கிறார்கள். பாண்டிய அரசன் இறைவன் திருக்கோயிலில் குடையை மடக்கிப் பணிந்த பழஞ் செய்தியையும், தேர்வண் மலையன், உழுத நோன்பகடு வைக்கோலைத் தின்றது போலப் பிறர் நலம் பேணி வாழ்ந்ததையும் தெரிவிக்கிறார்கள். சிவபிரான் திருக்கோயிலில் நந்தி யெம்பெருமான் சந்நிதியில் நிற்பதற்கு ஒரு புதிய உரை, அரிய உரை காணுகிறார்கள். ஆண்டவன் சந்நிதியில் நந்தியைக் காணும்போது, “ஏ மனிதனே! நீ மனிதன் என்று மார்தட்டாதே. பகுத்தறிவாளன் என்று பறை சாற்றாதே; பெருமிதங் கொள்ளாதே! இந்த எருத்தினுடைய—பிறர் நலம் கருதுகின்ற, உழைக்கின்ற, உள்ளத்தை முதலில் பெறுவாயாக! அந்த உள்ளம் உனக்கு வந்து விட்டதானால் சமய வாழ்க்கையில்—இறைவனோடு தொடர்பு கொள்ளும் இன்ப வாழ்க்கையில் நுழைகின்றாய்” என்று அது சாற்றுகின்றதாம். அரிய தத்துவம் இது.

பாரிக்கு உவமை கூறவந்த கபிலர் எருக்கம்பூவையும் ஏற்கும் பரமனைக் கூறுவதையும், அன்பும் அருளும் பெறுதவர் நரக வாழ்க்கை பெறுவதையும், அறமல்லாதவற்றை மக்கள் விரும்பி ஒழுகுவதனால் நாடு வளம் குன்றுவதையும், அதனால் மழை பொய்ப்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். காணப்பட்ட உலகத்தைக் கொண்டு காணப்படாத கடவுளை அறியும் நெறியைத் தெளிவாக்குகிறார்கள்.

நம்முடைய முடிந்த முடிவான லட்சியமே ஜனநாயக வாழ்வுதான் என்று மயங்கிக் கிடக்கும் இன்றை உலகுக்கு அதனினும் உயர்ந்த சமய வாழ்வின் நலத்தை அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். “மக்களை மக்களாக மதிக்கச் சொல்லிக் கொடுப்பது ஜனநாயகம். மக்களைக் கடவுளாக மதித்து அன்பு செய்யக் கற்றுக் கொடுப்பது சமயம். தன்னோடு ஒப்பாக நினைப்பதிலும், தன்னிலும் உயர்ந்ததாக மதிப்பிடுதல் பெரிதும் நன்மை பயக்கும் என்பதற்கும் ஐயமுண்டோ?” என்னும் பகுதி பொன்னெழுத்திற் பொறிக்கப் பெறத்தக்கதாகும்.

இயல்வது கரவாமல் வாழும் வாழ்க்கையையும், தமிழிலக்கியம் காட்டும் நெறியையும், தமிழின் பலவகை மேன்மைகளையும் அடிகள் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். ‘இன்று தமிழ் நாட்டில் ஒரு புது நோய் பரவி வருகிறது. அதுதான் வசன கவிதை என்பது. யாப்பிலக்கணம் கைக்குள் அடங்காமற் போய் வசனத்தை ஆசிரியர்கள் கையாண்டால் அது கவிதையாகிவிட முடியாது’ என்பதை மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் பலமுறை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

வள்ளுவர் வாக்கும் வாதவூரர் மணிமொழியும் பல இடங்களில் சொல்லாலும் பொருளாலும் ஒத்து நடப்பதை ஒரு கட்டுரையில் தெளிவாக்குகிறார்கள். அடிகளுக்குத் திருவாசகத்தில் ஈடுபாடு மிகுதியென்பதைப் பலர் அறிவார்கள். அந்த ஈடுபாட்டை இந்தக் கட்டுரையிலும் காணலாம். தமிழிசையைப் பற்றிய கட்டுரையில் ஏழு நரம்புகள் சேர்ந்து அமைந்தவை பண்கள் என்னும்போது, “ஒளியில் ஏழு வகையான நிறங்கள் இருந்து இயங்குதல்போல, ஒலிகளும், ஏழுவகைகளாக இயங்கி வெளியிற் காரியங்களை நிறைவேற்றுகின்றன” என்று எழுதுகிறார்கள். இது புதிய கருத்து; பாராட்டத்தக்கது. தமிழக எல்லையைப்பற்றிய கட்டுரைக்கு ஓரளவு பயன்

கிடைக்க விருக்கிறது. அது முற்றும் நிறைவேற இறைவன் திருவருள் செய்ய வேண்டும்.

இறுதிக் கட்டுரை மணிவாசக நினைவிலே நம்மை ஆழ்த்துகிறது. புத்தகத்தை மூடும்போது அடிகளாரும் வாதலூரடிகளாரும் நம் உள்ளத்தை விட்டு அகல்வதில்லை.

அழகான முறையில் வெளிவந்துள்ள இந்த நூல் “இன்னும் பெரிய நூல்கள் வரவேண்டும்” என்ற பெரும் பசியை உண்டாக்கினால் அது வியப்பாகாது. அந்தப் பசியையும் தணிக்க அடிகளார் முன்வரவேண்டும் என்பதே என் வேண்டுகோள்.

கல்யாண நகர்—மயிலை }
8—8—'55 }

கி. வா. ஜகந்நாதன்

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. சமய மறுமலர்ச்சி	... 1
2. கொற்றக் குடை தாழ்க	... 7
3. பிறர் நலம் பேணுக !	... 10
4. பாரியும் பரமனும்	... 14
5. அன்பும் அருளும்	... 17
6. வளங் குன்றியது ஏன் ?	... 20
7. மழை வளம்	... 23
8. காணப்படாத கடவுள்	... 27
9. எது உயர்ந்தது ?	... 30
10. இயல்வது கரவேல்	... 33
11. தமிழிலக்கியம் காட்டும் நெறி	... 37
12. தமிழின் மேன்மை	... 43
13. வள்ளுவரும் வாதலூரரும்	... 51
14. தமிழிசை	... 66
15. தமிழக எல்லை	... 73
16. நான் அறிவேன்	... 75

சமய மறுமலர்ச்சி

தமிழினத்தின் வாழ்வு சமயப் பண்பிலே வளர்ந்து வளம் பெற்றது. வாழ்க்கைக் கடலில் வீசும் துன்பத்தை இன்பமாக மாற்றிக் கொடுப்பது சமயம். அன்பு பொருந்திய—அறந்தழுவிய—ஒழுக்கம் நிறைந்த நல்வாழ்வைக் கொடுக்கும் தகுதி சமயத்திற்கே உண்டு. சமயச் சார்பற்ற ஒழுக்கம் உலகில் நிலைபெற்றிருத்தல் இயலாது. தனிவாழ்வின் தேவைகள் நிறைந்துகொண்டிருக்கின்ற அளவுக்குத்தான் சமயச் சார்பற்ற ஒழுக்கம் நிலைபெற்றிருக்க முடியும். வாழ்க்கையில் தேவை பெருகி, அவை கிடைக்காதும் போகுமானால் ஒழுக்கம் சிதைந்து—எவ்வாற்றாலும் தேவையை நிறைவு செய்துகொள்ள மக்கள் தலைப்படுவர். சமய வாழ்வொன்றாலேயே நீதியையும் நேர்மையையும்; ஒழுக்

கத்தையும் காக்க முடியும். இதனை நன்குணர்ந்தே தமிழ் மக்கள் சமய வாழ்க்கையின் இன்றியமையா மையை வற்புறுத்தினர்.

தமிழர் கண்ட சமய வாழ்வு அகம், புறம் இரண்டும் ஒத்த சமய வாழ்வு. இரண்டும் இயைந்து கலக்காத வாழ்வு வாழ்வல்ல. அதனாலேயே அகமும் புறமும் (புறக் கருவிகள்) ஈடுபடுகின்ற வழிபாட்டு முறையைத் தமிழகத்துச் சமயம் வற்புறுத்துகின்றது. நமது சமயம் வழிபாட்டுக் கலையிலும் வாழ்த்துகின்ற பண்பிலும் மிகச் சிறந்து நிற்கின்றது. அதனால் வழிபாட்டுக்காக விண்ணை அளந்து காட்டுகின்ற பல நூற்றுக்கணக்கான ஆலயங்களை எடுத்து வழிபட்டனர். அதன் மூலம் அகத்தின் நல்லுணர்ச்சியைக் காத்துப் பெருக்கிக் கொண்டனர். புறத்தால் தாங்கும் வேடங்கள் பலவற்றைக் கைக்கொண்டு, அவற்றின் மூலமும் சிந்தனையைத் திருத்திச் சிவத்தில் ஆழ்த்தினர். காலப்போக்கில் சமய வாழ்வு சிதைந்துகொண்டே வந்தது. சமயம் வேறு, வாழ்க்கை வேறு என்ற புல்லிய உணர்ச்சி தலையெடுத்து வளர்ந்தது. வாழ்க்கையையோடு ஒட்டிய சமயம் சடங்குச் சமயமாக மாறி விட்டது. அகத்தைத் தூய்மைப்படுத்தச் செய்யப் பெறும் சடங்குகள், உள்ளத்தோய்வுடன் செய்யப் பெறாமையினால் வழிபாடுகளும் சடங்குகளும் நெஞ்சத்திற் கலக்கவில்லை. இருதயத்தில் ஒலிக்க வேண்டிய சமயம் வாயளவிலே ஒலிக்கும் நிலைக்கு வந்து விட்டது. உண்மைச் சமய வாழ்வு அருகிக் கொண்டே வந்தது. அதனால் பண்பாடும் சிதைந்து சாதி முதலியப் போலிப்பிளவு மனப்பான்மைகளும் உருவெடுத்து விட்டன.

ஆனால் இப்பொழுது சில ஆண்டுகளாக எங்கும் ஒரு மாற்றம். சமயத் துறையில் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. சமயச் சார்பற்ற வாழ்க்கை சாரமற்ற வாழ்க்கை என்று மக்கள் நம்புகின்ற நிலைக்கு வந்துள்ளனர். வாழ்க்கையோடு ஒன்றுபட்ட சமய வாழ்வை விரும்புகின்ற வேட்கையும் மலர்ந்திருக்கிறது. எங்கும் சமயத்தின் பேச்சு. ஊர்தோறும் கூட்டு வழிபாட்டு இயக்கங்களும் பொதுப் பிரார்த்தனைகளும் உண்டாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

சமயத்தால் எழுந்தவை திருமடங்கள். சமயத்துக்காகவே வாழும் தகுதியுமுடையன திருமடங்கள். சமயக் கொள்கையைப் பேணிக்காத்து—மக்களை அருள் நெறியில் ஆற்றுப்படுத்தும் கடமையை மேற்கொண்டவைகளே திருமடங்கள். சன்மார்க்க சாலைகளாக—தமிழ்வளர்க்கும் பண்ணைகளாக விளங்கியவை—விளங்க வேண்டியவை திருமடங்கள். நல்லூழின்மையின் காரணமாக இந்த நிலை சில காலம் மாறுபட்டிருந்தது என்பதை ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இப்பொழுது சில ஆண்டுகளாக மடாதிபதிகளின் வாழ்க்கையிலும் மாற்றம்; அவர்களும் பணியில் ஈடுபட்டு விட்டார்கள்.

சமய நூல்கள் எல்லாம் அச்ச வாகனமேறி வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. சமய நூல்களின் பயிற்சியிற் சிறந்தார்க்குப் பரிசுகள் வழங்கி ஊக்கமும் உணர்வும் ஊட்டப் பெறுகிறது. கல்வி நிலையங்கள் பல கண்டு, அவற்றின் மூலம் அறிவோடு அருளுணர்ச்சியும் தரப்படுகிறது. வீதிகளிலும் வீடுகளிலும் நின்று சமயக் கொள்கைகளைப்

பரப்புக்கின்றனர். சேரிகளிலும்—சிறைகளிலும் கூடப் புகுந்து தமது பணிகளைச் செய்யத் தலைப் பட்டு விட்டனர். நாட்டின் வரலாற்றில், சமயத்தில் மடாதிபதிகளால் ஏற்பட்ட இம் மறுமலர்ச்சி வரவேற்கத் தக்கது—வாழ்த்தத் தக்கது.

தக்க அறிவு சான்ற பெருமக்களின் தனி வாழ் விலும் இன்று ஒரு மாற்றம் காண்கிறது. ஆங்கிலம் படித்து ஊழியம் பார்த்து ஊதியம் பெறுதலிலேயே ஈடுபட்டிருக்கும் மணநிலை இன்று பலரிடத்தில் இல்லை. அவர்களும் அருள்நெறி வளர்க்கும் பணியில் பல்வேறு பகுதிகளிலும் சிறந்த முறையில் சமயப் பணி செய்து வருகின்றார்கள். இத்தகு பெருமக்களால் தமிழகத்தின் சமயத் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள மறுமலர்ச்சி மறக்க முடியாத தொன்று.

தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ப் பெருமக்களது உணர்வில் எழுந்தவை ஆலயங்கள். முத்தமிழ் பயிலும் பள்ளிகளே தேவாலயங்கள். தமிழ் பயிலவேண்டிய ஆலயத்தில் தமிழ் மறக்கப்பட்டது. வேற்று மொழி இடம் பெற்று வேருன்றி விட்டது. கடவுளோடு உறவாடிய கன்னித் தமிழ் என்று வரலாறு பேசுவர். நால்வரின் தமிழ் மறையே நானிலத்தை வாழ்விக்கும் என்று எடுத்துப் பேசுவர். எனினும் ஆலயத்தில் தமிழுக்கு இடங்கொடுக்காதிருந்தனர். நெஞ்சந் தொடாத மொழியில் வழிபாடு செய்வது பழக்கத்தின் மூலம் வழக்கமாகிவிட்டது. தமிழ் அன்பர்களுக்கும் தமிழ்த் தொண்டர்களுக்கும் இந்த நிலை தாங்கொணாத துயரத்தைத் தந்தது. தேவார, திருவாசகங்கள் முழங்காத ஆலயங்கள் எதற்கு என்ற எண்ணம் இதயங்களில் எதிரொலித்

தது. எண்ணம் பாழ்படுமா? இன்று தமிழ் நாட்டில் பல தேவாலயங்களில் அருமைத் தமிழில் அருச்சினையும் வழிபாடும் நடைபெறுகின்றன. தமிழ் நாட்டின் எல்லா ஆலயங்களிலும் முத்தமிழ் முழங்குங் காலம் விரைவில் வர மறுமலர்ச்சி வித்திட்டுள்ளதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

தமிழ் நாட்டின் தனித்த பண்பு சமயச் சண்டையில் ஈடுபடாது, பல்வேறு சமயங்களையும் உவப்புடன் ஒப்பக் கருதும் பண்பாடு ஆகும். இது தமிழர்களுக்கு இயற்கையிலேயே உண்டு. எனினும் இடையில் பல சந்தர்ப்பங்களில் சமய வெறியும் பூசல்களும் எழுந்தன. ஆனால் மறுபடியும் இன்று பிற சமய வெறுப்பின்றிச் சமயம் வளர்க்கப் பெறுகிறது. சமயத் துறையில் வெறுப்பும் காழ்ப்புங் கொள்ளாது பல்வேறு சமயங்களையும் ஒப்பக் கருதும் இன்றைய மறுமலர்ச்சி காலத்திற்கேற்ற மறுமலர்ச்சி; தேவையான மறுமலர்ச்சியுமாகும்.

சமயத்தின் பேரால் சாதிகள் பிறப்பிக்கப் பெற்றது உண்டு; இன்று சாதிகள் தகர்த்தெறியப் பெற்று வருகின்றன. “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்ற பண்டைத் தமிழனின் குரல் மீண்டும் தமிழகத்தில் ஒலிக்கிறது. வாழ்க்கையிலும் கைக்கொள்ளப் பெறுகிறது. தமிழினம் ஒர் குலமாக ஒன்றுபட, சமயத் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள இந்த மறுமலர்ச்சி வேண்டத் தக்கது; விரும்பத் தக்கது.

இங்ஙனம் தமிழ் நாட்டில் சமயத் துறையில் புதியதொரு பொலிவும் மறுமலர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளது. இம் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில் ஆயிரக்

கணக்கான ஆர்வமுடைய இளைஞர்களும், பெருமக்களும் ஈடுபட்டுள்ளனர். இத்தகு மறுமலர்ச்சியால் தமிழகம் அருள் வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பும் திருநாடாக விளங்கப் போகிறது என்று நமது இதயம் சொல்லுகிறது.

கொற்றக் குடை தாழ்க

தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றிலும் தமிழ் மொழியின் வரலாற்றிலும் தலைசிறந்தது சங்க காலம். தமிழிலக்கியங்கள் தோன்றி வளர்ந்தது இக்காலத்திலேயாம். சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையினின்று எழுந்தன. தமிழினத்தின் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் அறிந்துகொள்ளத் துணையாய் இருப்பவை சங்க இலக்கியங்களேயாம். தமிழ் மக்கள் அகத்துறை, புறத்துறை ஆகிய இரு துறைகளிலும் திறம்பட வாழ்ந்தனர். இவ்விரு துறை வாழ்வியல் மக்களிடத்தும் அன்புணர்ச்சியும், அருளுணர்ச்சியும், அறவுணர்ச்சியும் அமைந்து கிடந்தன. மக்கள், நெஞ்சந் தோய்ந்த கடவுட் பற்றும், சிந்தனையிற் சிறந்த வழிபாட்டுணர்ச்சியும், பக்தி உணர்ச்சியும் கொண்டிருந்தனர்.

பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்பான் தலைசிறந்த மன்னன். அவன் தென்குமரி நாட்டின் ப.:றுளி ஆறு கடல் கொள்

ளப்படுவதற்கு முன் இருந்தவன். அதாவது ஏறக் குறைய பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்தவன். இம்மன்னர் பெருமானைக் காரிகிழார் என்ற சிவநெறிச் செல்வர் பாடியுள்ளார். காரிகிழாரின் பாடல் செவியறிவுறுஉத் துறையில் அமைந்திருக்கிறது. இப்பாடல் வழதியின் பண்புகளைத் தெளிவுபடக் கூறுகிறது. அதோடு அவனுக்குப் பல அறவுரைகளையும் எடுத்தியம்புகிறது. அவன் வேள்விகள் பல வேட்டவன்; மாற்றாரை அறப் போரால் வென்று மறக்கள வேள்வி புரிந்தோன்; வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல். இத்தகு மன்னர் மன்னனுக்குப் புலவர் பெருமகனார் தந்த அறவுரை,

“யாருக்கும் தாழாத கொற்றக் குடை தாழ்க”

என்பது. இது அவரது ஆணை. இது புதினமாய்த் தோன்றவில்லையா? மன்னனது குடை தாழ்க என்று சொல்வதா?

பிறவா யாக்கைப் பெரியோனாகிய முக்கட் செல்வரின் நகரை (கோயிலை) வலஞ் செய்யத் தாழட்டும் என்றுதான் புலவர் பாடுகின்றார். நகரைப்போல அகன்று பெரிதாய்ச் சிவபெருமானுக்குத் திருக்கோயில் அவ்வளவு பழைய காலத்திலேயே அமைந்திருந்தது என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் திருக்கோயில்களை நகரம் என்றே குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

“கடவுட் கடிநகர்” என்று கற்றவர்கள் போற்றும் கலித்தொகை பேசுகிறது. மாலை நேரத்தில் தமது அருமைப் புதல்வர்களைத் திருக்கோயில் வலஞ்செய்து வரச்செய்கின்ற பழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கிறது. தலைவி தனது மகனைச் சேடியோடு கடவுட் கடிநகர் வலஞ்செய்து வர அனுப்ப

பிய செய்தியைக் “கடவுட் கடிநகர்தோறு மிவனை வலங்கொளீஇ வாவெனச் சென்றாய்” என்று மருதக் கலி எடுத்துரைக்கிறது. யாருக்கும் வணங்காத மன்னன் முழுமுதற் பொருளாம் சிவனுக்கே வணங்கும் இயல்பினன்.

செந்தண்மை பூண்டொழுகும் கடப்பாட்டின ராய், நான்மறை ஓதி வாழ்த்தியல் வழங்கும் அந் தணர்கள் முன்பு வணங்காமுடி வணங்கட்டும் என்று கூறுகின்றார்.

“பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே”

என்பது காரிகிழாரின் வாய்மொழி. சங்க கால மக்களது வாழ்க்கையில் இயல்பிலேயே சமய வாழ்வு அமைந்திருந்தது. வாழ்க்கை வேறு, சமயம் வேறு என்று பகுத்துக்காணும் பொய்ம்மைப் பண்பு பிற்காலத்தைச் சேர்ந்தது. இப்பாடல் தமிழினத்தார் மிகப் பழைய காலத்திலேயே சிவநெறிப் பற்றில் சிறந்து விளங்கி அகன்ற, பெரிய, பரந்த திருக்கோயில்கள் எடுத்து வலஞ்செய்து வாழ்த்தி வணங்கினர் என்பதையும், மெய்யுணர்வு பற்றிய அருமறை நூல்கள் விளங்கி இருந்தன என்பதையும், அருள்நெறி விளக்கஞ் செய்யும் அருளாளர்கள் பலர் வாழ்ந்தனர் என்பதையும் விளக்கி நிற்கின்றது.

பிறர் நலம் பேணுக!

சங்க இலக்கியங்கள் மக்கள் வாழ்க்கையையே அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தன. அவைகளுள் நல்ல பேரறங்கள் பேசப் பெறுகின்றன. அறிஞர்கள் மனிதனைச் 'சமுதாயப்பிராணி' என்று சொல்லுகின்றார்கள். அதாவது அவன் பிறருக்காக வாழ்கிறான்; பிறரோடு கலந்து வாழக் கடமைப்பட்டவன் என்று சொல்லுகிறார்கள். இங்ஙனம் பிறருக்கென்றே வாழ்ந்த பெருமை தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு உண்டு. தமிழன் என்றுமே தன்னைப் பற்றிக் கருதியதில்லை. "பிறருக்கென முயல்வார் உண்மையானே உலகம் உண்டு" என்று தமிழ் மன்னன் பேசுகின்றான். "தனக்கென வாழாப் பிறர்க் குரியானன்" என்று அகநானூறு கூறுகின்றது. பிறருக்கு நன்மை செய்வதிலே தீமை வரினும் ஏற்றுக்கொண்டு நன்மையே செய்கின்ற பண்பாட்டைத்தானே திருவள்ளுவர் "மருந்து மரம்" என்ற உவமையால் விளக்குகின்றார்.

இந்த அருமையான, பிறர் நலம் பேணுகின்ற பண்பாட்டிற் சிறந்தவன் தேர்வண் மலையன் என்ற

வீரத் திருமகன். அவனை வடம வண்ணக்கன் பெருஞ் சாத்தனார் என்ற புலவர் பாராட்ட நினைத்தார்; பாராட்டினார் புலவரது பாராட்டுரையிலே உவமை ஒன்று அழகு பெறுகிறது. தேர்வண் மலையன் தனது முயற்சியால்—புயவலியால் திரட்டிய பொருளை எல்லாம் யாவர்க்கும் வழங்குகின்றான். தனது பொருளைத் தான் நுகரவில்லை—அனுபவிக்கவில்லை—அனுபவிக்க அவன் ஆசைப்பட்டதும் இல்லை. அவனது சிந்தனை பிறரது வாழ்க்கையில். அவன் விரும்பியது அவனைச் சாதாரண மகிழ்ச்சியால் ஆழ்த்துகின்ற நறவு. இதனை எண்ணுகிறார் புலவர்.

தேர்வண் மலையனது பண்பாட்டை விளக்கிக் கூற உவமையைத் தேடுகின்றார். அவரது கூர்த்த அறிவு—நீண்ட நாள் அனுபவ உணர்ச்சி எருத்தினை நினைவூட்டியது.

ஆம்! வினாநிலம் உழுது, எருவைக் கொட்டிக் கொடுத்து, நல்ல உணவுப் பொருளை—வினை வித்துக் கொடுப்பது எருதுதானே? எருத்தின் உழைப்பால் உலகம் உண்ணுகின்ற உணவைப் பெறுகிறது. இங்ஙனம் உலகுக்கு உணவு கொடுக்கின்ற எருது, மக்களால் கழிக்கப்பெற்ற—பயனற்ற வைக்கோலைத் தின்று வாழ்கின்றது. அந்த வைக்கோலைத் தின்பதுங்கூட மறுபடியும் உணவு விளைவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டு உலகத்தவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமே என்ற எண்ணத்தினால் தான். இதனைப் புலவர் எண்ணுகின்றார்—பாடுகின்றார்.

“உழுத நோன்பக டழிதின் ருங்கு
நல்லமிழ் தாகநீ நயந்துண்ணு நறவே”

என்று உளங் குளிரப் பாராட்டுகின்றார்.

இந்தப் பாட்டினைப் படிக்கும்போது தமிழ் நாட்டுத் திருக்கோயில்களின் நினைவு நமக்கு வரும். அங்கு நந்திக்குத் (காளை வடிவம்) தனிச் சிறப்பு வழங்கப்பட்டிருப்பதன் உண்மை புலனாகும்.

சமய வாழ்க்கை பிறர் நலம் பேணுகின்ற வாழ்க்கை. வெறுப்புணர்ச்சி இல்லாத—பூசலற்ற நிலையிலே வாழச் சொல்லியது சமயம். ஆண்டவனை வணங்கப் போகும் ஆலயம் சொல்லித் தரும் பாடம் 'பிறருக்காக வாழ்க' என்பதே ஆம். திருக்கோயிலிலே முதலிலே எருதுதான் காட்சி யளிக்கிறது. அந்தக் காட்சிசொல்லும் அறவுரை தலையாய அறவுரை. "ஏ, மனிதனே! நீ மனிதன் என்று மார் தட்டாதே. பகுத்தறிவாளன் என்று பறை சாற்றாதே; பெருமிதங் கொள்ளாதே! இந்த எருத்தினுடைய—பிறர் நலங்கருதுகின்ற, உழைக்கின்ற, உள்ளத்தை முதலில் பெறுவாயாக! அந்த உள்ளம் உனக்கு வந்து விட்டதானால் சமய வாழ்க்கையில்—இறைவனோடு தொடர்பு கொள்ளும் இன்ப வாழ்க்கையில் நுழைகின்றாய்!" என்று திருக்கோயில் சாற்றுக்கின்றது. அதனாலன்றே சமயப் பெருமக்கள், எருத்தையே ஊர்தியாகவும், கொடியாகவும் அமைத்தனர்.

இங்ஙனம் பிறர் நலமே சொன்ன சமயத்திலும் எங்ஙனமோ சாதிச் சண்டைகள் நுழைந்து விட்டன! உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மைகள் உட்புகுந்து விட்டன!! தன்னலப் பேராசையும் கூடக் குடியேறிவிட்டது!! இந்த உணர்ச்சிகள் சமய வாழ்க்கைக்குப் புறம்பானவை. மனித நாகரிகத்

திற்கு நஞ்சு: இவை யனைத்தும் அழிந்தொழியப் பெறுதல் வேண்டும். பெருஞ் சாத்தனார் காட்டுகின்ற பேரறநெறியிலே, தமிழ்ப் பெருமக்கள் கண்ட சமய வாழ்க்கை வற்புறுத்துகின்ற, “பிறர் நலம் பேணுகின்ற பேரறம்” மலர்க! வாழ்க!! வளர்க!!!

பாரியும் பரமனும்

தமிழகம் வள்ளல் தன்மை நிறைந்த நாடு. சாதலின் இன்னொது கொடாது வாழ்வது என்பது தமிழினம் கண்ட முடிபு. தமிழகத்தில் பல வள்ளல் கள் வாழ்ந்தனர். பாரி ஒரு தலைசிறந்த வள்ளல். கொடைமடம் பட்ட வள்ளல். நற்றமிழ் நவில் வோரால் பாராட்டப்பெற்ற வள்ளல். அவன் இன்னார், இனியர் என்றெல்லாம் பாராது பொது மையான நோக்குடனேயே பொருள் வழங்குகின்றவன். உயிர் அனைத்தும் அவனுக்கு ஒன்று. செடி கொடிக்கும் உயிர் உண்டு என்று இன்று விஞ்ஞானி சொல்லுகின்றான். அன்றே பாரி இதனை உணர்ந்திருந்தான். முல்லைக்குத் தேர் நிறுத்திய வள்ளலல்லவா? “பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை இடு” என்பது பழமொழி. ஆனால் இந்தப் பழமொழி பாரிக்கு இல்லை. பாரி எல்லோருக்கும்-மடவருக்கும் மெல்லியருக்குங்கூட வாரி வழங்குவான். அப்படிக்கொடுத்தலையே, தனது கடப்பாடாகவும் உடையவன். இந்த அரிய பண்பாட்

டைப் பாராட்ட நினைத்த கபிலருக்குப் பாரியினுடைய வள்ளன்மைக்கு உவமை சொல்ல உலகில் யாரும் எந்தச் செயலும் ஏற்றதாய்த் தோன்றவில்லை. அவர் பரமனை எண்ணுகின்றார். இவ்வுலகில் எத்தனையோ நறுமண மலர்கள் உண்டு. அப்படியிருக்க சூடத்தகாத மலரும், நல்லனவென்றும் தீயனவென்றும் இரண்டிலும் வைத்தெண்ணப்படாததுமான எருக்கம் பூவை இறைவன் சூடினான். எருக்கம் பூவாயினும் ஒருவன் நெஞ்சந்தோய்ந்த அன்புணர்ச்சியுடன் கொடுப்பானாயின் கடவுள் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறார். இறைவனுக்குகந்த எண்வகை மலர்களில் எருக்கம்பூவும் ஒன்று. “விரைசார்ந் தறியாத புல்லெருக்கஞ் சூடிக்கொண்டாய்” என்று வாட்போக்கிக் கலம்பகம் பேசும். பரமனுடைய இந்தப் பண்பைப் பாரியினுடைய வள்ளன்மைக்கு உவமையாகக் காட்டுகின்றார் பொய்யா நாவிற் கபிலர். அறிவில்லாதவர்களும், புல்லிய குணமுடையாரும் பாரியை நம்பி, மதித்து அவனிடம் பொருள் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையோடு சென்றால் பொருளைப் பெற்று இன்பவாழ்வு நடத்தலாம். அதுபோலவே, மக்கள் இறைவனிடத்து நம்பிக்கைகொண்டு, பொய்மையாய் வெல்லாம் போக்கிப் பேரருள் செய்வான் என்ற உறுதியான எண்ணத்தோடு, நெஞ்சந் தோய்ந்த அன்போடு சென்றால் அவனருள் பெற்று வாழலாம் என்ற உண்மையை உணர்த்துகின்றார். இறைவழிபாடு உள்ளத்தைப் பொறுத்ததே யொழியப் பொருள்களைப் பற்றியதல்ல என்ற பேருண்மையை மறத்தல் கூடாது.

“நல்லவுந் தீயவு மல்ல குவியிணர்ப்
 புல்லினை யெருக்க மாயினு முடையவை
 கடவுள் பேணே மென்ற வாங்கு
 மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்
 கடவன் பாரி கைவண் மையே.”

அன்பும் அருளும்

மக்களை மக்களாக வாழ்விப்பது அன்பும் அருளுமேயாம். நாச சக்திகள் தலைகாட்டாத வண்ணம் தடைசெய்து இன்பத்தை வழங்குவது அன்பும் அருளுமேயாம். மக்களை நன்னெறியில் அழைத்துச் செல்வது அன்பும் அருளுமேயாம். இவ்விரு அருமை மிகு உணர்ச்சிகளை மக்கள் இழப்பராயின் நரகத்தின் நிரந்தர உரிமையாளர்களாகி விடுகின்றார்கள். “அருளும், அன்பும் நீக்கி நீங்கா நிரயம் கொள்பவர்” என்று புறநானூறு பேசுகின்றது. அத்தகையாரோடு இணங்கற்க என்று ஆணையிடுகின்றது. தேவையை நிறைவு செய்து கொள்வதற்காகக்கூட இப் பண்புணர்ச்சிகளைக் கைவிடலாகாது. அங்ஙனம் கைவிடுபவர்கள் அறிவுடையவர்களல்லர் என்று தமிழ் மகள் கூறுகின்றாள். தலைவன் பொருள்வயிற் பிரியப் போகின்றான் என்ற செய்தியைக் கேட்ட தலைவி, தோழியிடம் அறம் பேசுகின்றாள். அருளையும் அன்பையும் துறந்து பொருளீட்டுதல் தமிழ்ப் பண்பாடல்ல, அறிவுடைமையுமல்ல.

“அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்”

என்பது தமிழ்மறை. “இதனை அறிந்தும் தலைவர்
பொருள்வயின் அகலுவாராயின், அவர் அறிவுடை
யவரே ஆகுக,” என்று இகழ்ச்சிக் குறிப்பில் பேசு
கின்றோள் தலைமகள்.

“அருளுமன்பு நீக்கித் துணை துறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோ ருரவோ ராயின்
உரவோ ருரவோ ராக”

என்பது பாடல். அருளும் அன்பும் தவழ்ந்த வாழ்க்
கையே வாழ்க்கை என்று பேசும் தமிழ் நாகரிகத்தை
என்னென்போம் !

உலகத் தொடர்பு நிறைந்த வாழ்க்கையில் எங்
கும் அன்பைக் கண்டு, அன்பைச் செலுத்துவது
அருள். தொடர்புடையார்மாட்டு எழும் பரி
வுணர்ச்சி அன்பு. ஆனால், கடவுட் காட்சியில்
கலந்த வாழ்க்கையில் வேறொரு துறையாக
அமைந்து விளக்கம் நல்குகிறது. அங்கு முழுமுதற்
பொருள் உயிர்கள்மாட்டுக் காட்டும் பரிவுணர்ச்சி
அருள். அவ்வருளைப் பெறுவதற்காக ஆண்டவன்
பால் உயிர்கள் கொள்ளும் பரிவே அன்பு. அவ்
அன்பும் அருளும் கலக்கின்ற பொழுது அறம்
தோன்றுகிறது. இதனை,

“யாஅ மிரப்பவை பொருளும் பொன்னும் போகமும்
[அல்ல நின்றால்

அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
உருளிணர் கடம்பின் ஒலிதாரோயே”

என்று பரிபாடல் விளக்குகிறது. “உன்தன் வார்
கழற்கு அன்பு எனக்கு நிரந்தரமாய் அருளாய் நின்னை

ஏத்த முழுவதுமே” என்பது மணிவாசகர் மணி மொழி. அருளின்றி அன்பில்லை; அன்பின்றி அருளில்லை. இவ்விரண்டுமின்றி அறம் இல்லை. எனவே, அருளும் அன்பும் கொண்டு அறம் பல செய்து வாழ முயல்வோமாக !

வளங் குன்றியது ஏன் ?

செல்வ வளம் கொழித்த நாடு செந்தமிழ் நாடு. சோறு படைத்த நாடு; வறுமையின் வாதையே தெரியாத நாடு, ஒரு காலத்தில். இப்பொழுது எங்கும் பட்டினி—பஞ்சம் தலைகாட்டுகிறது. உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தி குறைந்து வருகின்றன. தமிழ் நாட்டில் இயற்கை உணவுகள் பல உண்டு. சிறப்பாகக் கிழங்கு, தேன், பழவகைகள். இவைகள் தமிழகத்திலே விளைவிப்பாரின்றி விளைந்து கொண்டிருந்தன.

உழவர் உழாத, நன்கு பயன்படு பொருள்களை நிறையக் கொண்டிருந்தது தமிழகம் என்று சங்க இலக்கியங்களால் பெறப்படுகிறது. பாரியினது பறம்பு நாடு இத்தகைய வளம் நிறைந்தது என்று கபிலர் பாடுகின்றார். மூங்கில், நெல், பலாப்பழம், வள்ளிக்கிழங்கு, தேன் முதலியவை நிலமகள் தாமே அளித்த தகவுடைப் பொருள்கள். உழவர் உழுது பயிரிடும் பொருள்களும் செழுமையுடன் வளர்ந்து வளம் பெருகின நாடு இந்த நாடு. பண்

டைத் தமிழகம் களிற்றைக்கொண்டுகதிரடித்தது. ஆனால் இன்றையத் தமிழகம் நேர்மாறான நிலையில் காட்சி தருகிறது. இன்று தாமேவினையும் பொருள் களின் மிகுதி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பாரி வள்ளல் இருந்த, பறம்பு மலையாகக் கருதப்படுவது இன்றைய பிரான்மலையேயாம். இப்பிரான்மலையில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரையில் படிக்கணக்கில் தேன் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது தேன் கூட்டைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனவே, தமிழகத்தின் வளத்தில் பெரிய வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் யாதெனச்சிந்தித்தல் வேண்டும்.

குறை யிருக்கும் இடத்தைக் கண்டு நிறைவு செய்தல் வேண்டும். அதுதான் இன்றைய பஞ்சத்தைப் போக்க வழி. குற்றத்தைத் தமிழ் நாவலர் திருவள்ளுவர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். குற்றமற்ற நிலையில் நிறைந்த விளைபொருள்களைத் தருகின்ற நிலம்கூடப் புகழ் இல்லாத உடம்பைச் சும்ந்தால் பயன் குன்றும் என்று அவர் கூறுகிறார். இங்குப் புகழ் எனப் பேசப் பெறுவது இன்று பெரும்பான்மையோரால் கருதப்படும் புகழ் அல்ல. வள்ளுவனார் “பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை” என்று பேசுகின்றார். பொய் அறியாத வாழ்க்கையே அவர் குறிப்பிடும் புகழ்.

“பொய்யறியா வாய் மொழியார் புகழ் நிறைந்த நன்மாந்தர்” என்று மதுரைக் காஞ்சி கழறுகிறது. இத்தகு மாந்தர்கள்தாம் புகழுடைச் செல்வர்கள். அவர்களே நல்லவர்கள். “எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி நிலமகளும் நல்லவள்” என்றுதானே புறநானூறு கூறுகிறது? இத்தகு நலம் நிறை

புகழ்ச் செல்வர்களைத் தாங்கப் பெறாத நிலத்தின் பயன் குன்றும்.

“வசையிலா வண்பயன் குன்றும் இசையிலா யாக்கை பொறுத்த நிலம்”

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. எனவே, இன்றைய வறுமைக்குக் காரணத்தை வள்ளுவர் காட்டுகின்றார். அறமல்லாதவற்றை மக்கள் விரும்பி ஒழுகுவதனாலே வளம் குன்றும் என்று குறிஞ்சிக் கலியும் கூறுகிறது.

“சிறு குடியீரே! சிறுகுடி யீரே !!
வள்ளிகீழ் விழா வரையிசைத் தேன்தொடர
கொல்லை குரல்வாங்கி யீனா மலைவாழ்நர்
அல்ல புரிந்தொழுக லான்”

என்பது கருத்துவளம் நிறைந்த கலித்தொகையின் அடிகள். இந்த அடிகளைத் தமிழ் மக்கள் சிந்தனையில் இருத்த வேண்டும். சிந்தையிலிருத்துவதோடன்றி வாழ்க்கையிலும் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நல்லனவே எண்ணவேண்டும். அறமே ஆற்ற வேண்டும். அச்சத்தாலும் அன்பாலும் நல்லற நெறிக்கு ஆற்றுப்படுத்துகின்ற நெறி நின்று வாழ்ந்து அல்லன செய்யாது நல்லனவே செய்து வாழ்ந்தால் வயலும் விளையும், நிலமும் உயரும்.

மழை வளம்

மாநிலத்துயிர்கள் வாழ்க்கையின் இன்ப நலம் நீர் வளத்தைச் சார்ந்திருக்கிறது. நீரின்றி வாழ்க்கையே இல்லை. “நீரின்றமையா உலகம் போல” என்று நற்றிணையே பேசுகிறது. “மழையின்றி மாநிலத்தார்க்கு இல்லை,” என்று ஒழுக்க நூல் ஒதுகிறது. அதனாலன்றோ நல்லனவே சொல்லும் திறமுடைய திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துக்குப்பின் வான்வளத்தை வாழ்த்துகிறார்.

இறைவனது பேரருளை மக்கள் உணரக் கருவியாக அமைந்து கிடப்பது இயற்கை. இயற்கை உடல்; இறைமை நிலை உயிர். முதல்வனது கங்கு கரையற்ற கருணைப் பெருக்கே வான்மழை. “இன்னருளே என்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய்” என்று மாணிக்கவாசகர் பாடுகின்றார்.

வானம் பொய்ப்பின் வளம் குன்றும். வளம் குன்றினால் வாழ்க்கையில் இன்பம் அருகித்துன்பம் பெருகும். மழைவளம் மாறின் வையகம் கெட்டுவிடும். ‘உலகு புரப்பதுமாகி’ என்று புறம்

பேசுகின்றது. மதலையின் பசினோய் அறிந்து பாலூட்டி வளர்க்கும் தாய்போல மழையானது வேண்டின காலத்தே பெய்து, உலகை அளித்துப் பாதுகாக்கும் முறைமையது என்று மருதக்கலி கூறுகிறது. அருளுணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தக் குறிஞ்சிக் கலி ஆசிரியர், “மழையினும் அருள் சிறந்தாய்” என்று கூறுகின்றார். “மாமழை போற்றும் மாமழை போற்றும்” என்று இளங்கோ வடிகள் இன்புற ஏத்துகின்றார்.

தலைவிக்குத் தண்ணளி செய்யவேண்டிய கடமைப்பாடுடைய தலைமகன் ஒருவன் தலைவியைப் பிரிய எண்ணங்கொண்டான். தனது எண்ணத்தை எடுத்துக் கூற முயன்ற தோழி மழை வளம் மாறுபடுங்காலத்து உலகம் கெடுவதுபோல, நீ பிரியுங் காலத்துத் தலைவியின் அழகு கெடும் என்று கூறுகிறார்.

“ யாநிற் கூறுவ தெவனுண் டெம்மினு
நீநற் கறிந்தனை நெடுந்தகை வானந்
துளிமாறு பொழுதினில் உலகம் போலுநின்
னளிமாறு பொழுதினில் வாயிழை கவினே ”

என்பது கலித்தொகை. பிரிவுத் துயரின் எல்லையில் உழலும் தலைவி தனது வருத்தத்தினுடைய மிகுதிக்கு எல்லையாகவும் மழையின்மையைத்தான் குறிப்பிடுகின்றார். கோடை உலகத்தைச் சுடும் படியாகப் பெய்யாமற் போன மேகம் வருத்துமாறு போலத் தலைவனது கைவிடுஞ் செயல் வருத்துகிறது என்று நெய்தற்கலி ஆசிரியர் நயம் பெறக் காட்டுகின்றார். மழையின்மை துன்பத்துள் துன்பம்; வான்மழை செல்வத்துள் செல்வம்.

இங்ஙனம் உலகை வாழ்விக்கும் மழை தவறாது பொழியவேண்டுமானால், அதற்காவனவும் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். இன்று பலர் வான் மழைக்குக் காரணம் கடலும், கதிரவனும், குளிர்ந்த காற்றும் என்றே கருதுகின்றனர். இவையே காரணமாயிருப்பின் இன்று மழைவளம் வற்றுவானேன்?

செயற்கை முறையில் மழை வரவழைக்கும் முயற்சியில் விஞ்ஞான உலகம் ஈடுபட்டுள்ளது. அவர்கள் வெற்றியும் காணக்கூடும். ஆனால் அவ் வெற்றி வையகம் முழுவதுக்கும் பயன் தருமா என்பதை எல்லோரும் சிந்திக்கவேண்டும். எங்கோ ஒரு பகுதியில் பெரும்பொருட் செலவில் செயற்கை மழை பெய்விக்க இயலும். ஆனால் செலவின்றி மாநிலம் முழுவதற்கும் பயன் தருகின்ற பெருமழையை விரும்புவோமானால், நமது பண்டைத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் மழைக்குக் காரணம் என்று கருதிய அறவுணர்வுகளையும் சிந்தித்து வளர்க்க வேண்டும்.

மக்கள் அன்பின்றி—அறவுணர்வின்—அருளொழுக்கமின்றி—அல்லாதனவே செய்து வாழ்ந்தால் மழை பொழியாது என்று தமிழ்ச் சான்றோர்கள் கருதி நல்ல வண்ணமே வாழ்ந்தனர். மழை நீங்குதற்குக் காரணமான கொடுமையை உடைய ஊர் என்று பாலைக்கலி பகருகிறது. மங்கை நல்லாரின் கடவுட் கற்பு நிலையம் வான் மழை பொழிதற்குத் துணை செய்யும். “வான்தரு கற்பினுள்” என்று பாலைக் கலி பேசுகிறது. எனவே, மழைத்துளி பெருகி—மாநிலம் செழித்து—செல்வ வளம் கொழித்து—இன்ப நலம் பூத்திட

—மகிழ்ச்சியிற் சிறந்து மக்களினம் வாழ விரும்பு மானால் அன்பு பெருகவேண்டும். அறம் பல வளர வேண்டும். நல்லனவே எண்ணவும், பேசவும், செய்யவும் மக்கள் முயலவேண்டும். இதனை யாரும் மறுக்க முடியாது. இது சங்கத் தமிழர் அறிந்து போதித்த நீதியுமாகும்.

இன்று தமிழகம் வான் மழையின்றி வாடுகின்றது. பல்லோரை உண்பிக்கும் நெற்பயிர்கள் வாடுகின்றன. மக்கள், குடிக்கும் நீருக்குக் கூடப் பரிதவிக்கின்றனர். பசும் போர்வை போர்த்து அழகு பொலியத் தவழ்ந்த தமிழன்னையின் அழகு அழிந்துபட்டது. பொழிவதற்கே உரிய காலத்திலும் கூடப் பொய்த்துவிட்டது புயல்.

அறத்தின் நெறிதவறி, குற்றம் இல்லாத கோவலனைக் குற்றமுடையானெனக் கருதிக்கொலை செய்தான் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். அக்கொலையால் அன்றைய தமிழகம் பன்னிரண்டாண்டுகள் கொடிய பஞ்சத்தால் அவதியுற்றது. அதுபோலவே இன்றைய மனிதன் தகாதனவற்றைச் செய்தால், அறம் பேணாது வாழ்ந்தால், வான்மழை தவறி, வளமெல்லாம் மறைய, அல்லற்படுவது இயல்பாகும். இனியாவது அரசியற் காரணம் பற்றியும், அல்லது வேறு எக்காரணம் பற்றியும் சரி, அறமல்லாதன செய்யோம் என்ற உறுதி மொழியைப் பூண்போமாக! குற்றமெல்லாம் குணமெனக் கொள்ளும் பேரருட் பெருங் கடவுளும் பெருமழை தந்து நம்மை வாழ்விப்பானாக.

காணப் படாத கடவுள்

மக்கள் அறிவும் உணர்வும் பெற்று உலகத்தைப் பார்க்கத் தொடங்கிய காலத்தில் கடவுட்கொள்கை எழுந்தது.

காணப்படும் இவ்வுலகினை ஆக்கி, அழித்து நடாத்துகின்ற ஒரு முதற் பொருளை உணர்ந்தனர் மக்கள். அம் முதற் பொருள், தோற்றமும் ஈறும் இல்லாதது, பேராற்றலும் பேரருளும் உடையது என்றெல்லாம் திருந்திய அறிவின் துணைகொண்டு தெரிந்து தெளிந்தனர். கண்டதைக் கொண்டு காணாததை உணர்தல் அறிவின் இயற்கை. ஆற்றின் புதுநீர்ப் பெருக்கைக் கண்டபொழுது “தொலைவில் மழை பெய்தது” என்றும், கூரையின்மேற் புகையைக் கண்ட காலத்து, “வீட்டினுள் நெருப்புளது” என்றும் உணர்ந்து கூறுதல் மக்கள் இயல்பு. அதுபோல இவ்வுலகின் வியத்தகு அமைதிகளைக் கண்டு, இவைகளை இங்ஙனம் அமைத்தவனான பேரருளும் பேராற்றலும் உடைய முதல்வன் ஒருவன் உளன் என உணர்தல் அறிவின்

இயல்பு. இவ்வுலகின் நடப்பில் காணப்படும் ஒவ்வோர் ஒழுங்கும் முறை பிறழா நிகழ்ச்சியும் முதல்வனது அமைப்பன்றோ! இதனை மணிவாசகப் பெருமானது,

“.....நாடொறும்

அருக்களிற் சோதி அமைத்தோன் திருத்தகு
மதியில் தண்மை வைத்தோன் திண்திறல்
தீயின் வெம்மை செய்தோன் பொய்தீர்
வானிற் கலப்பு வைத்தோன் மேதகு
காலின் ஊக்கம் கண்டோன் நிழல்திகழ்
நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன் வெளிப்பட
மண்ணில் திண்மை வைத்தோன் என்றென்று
எனைப்பல கோடி எனைப்பல பிறவும்
அனைத்தனைத் தவ்வயின் அடைத்தோன்.....”

என வரும் அருள்மொழிகள் விளக்குகின்றன. “சிசிரோ” என்ற உரோம அரசியல் ஞானி, “பொருள்களின் இயற்கையமைப்பில், மனிதனது மனத்தின் அப்பாற்பட்டதும் ஆராயும் அறிவுபுக முடியாததும் ஆகிய ஓர் இயல்பு இருக்கிறது. இத்தகைய இயல்பை ஆக்கித் தருவது மனிதனை விட மேம்பட்டதாதலின் கடவுளைத் தவிர அது வேறு எதுவாக இருக்க முடியும்?” என்று கடவுளுண்மையை மிக அழகாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். முத்தொழிற் படுகின்ற இவ்வுலகு காணப்படுகின்ற அறிவற்ற பொருள். எனவே, தானாக முத்தொழிலிற்பட இயலாது. ஆதலின் உலகத்தைத் தொழிற் படுத்துகின்ற தலைவன் ஒருவன் உண்டு. ஆதலால்தான் மெய்கண்ட தேவர் முதலிய பெருமக்கள் “காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுளைக் காண்” என்று ஆணையிட்டனர்.

“அவன் அவள் அதுவெனும் அவை முவினைமையின்
தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத்துளதாம்
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்”

என்பது சிவஞானபோதம். இச்சூத்திரக் கருத்துரையில் “கடவுளை முதலாக உடைத்து இவ்வுலகம்” எனக் கூறினரேனும், காணப்பட்ட உலகைக் கொண்டே கடவுளுண்மை துணியவேண்டுதல் நோக்கிச் சூத்திரத்தில் “தோற்றிய திதியே” என உலகத்தை முன்னரும் “ஒடுங்கி உளதாம்” எனக் கடவுளைப் பின்னரும் கூறினார்.

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு”

என்று திருவள்ளுவரும் ஓதுகின்றார்.

இக்குறளுக்கு, “காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூற வேண்டுதலின், ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு என உலகின் மேல் வைத்துக் கூறினார்” என்று பரிமேலழகர் எழுதிய உரையும் உணரத்தக்கது. இங்ஙனம் முதல்வன் உலகின் காரணனாக—நிற்கின்ற மாட்சிமையை அப்பர் பெருமான்,

“தானலாது உலகம் இல்லை”

“எல்லா உலகமும் ஆனாய் நீயே”

“உலகுக் கெல்லாம் வித்தகன் காண்”

என்றெல்லாம் கூறிக் காட்டுகின்றார்கள்.

எது உயர்ந்தது?

இன்றைய உலகில் மக்களாட்சி வேட்கை எல்லோரிடத்திலும் இருக்கிறது. உலகில் பெரும்பாலான இடங்களிலும் மக்களாட்சியே நடைபெற்று வருகிறது. மக்களாட்சியில் மக்களுக்குள் உயர்வு தாழ்வு இருக்காது. ஜனநாயகத் தத்துவத்தினுடைய அடிப்படை “மக்களை மக்களாக மதிப்பிடுதல்” என்று ஜான் ஆபிரகாம் லிங்கன் கூறுகின்றார். இது மறுக்க முடியாத தொன்று. மனம்படைத்த மக்களை அன்புணர்ச்சியின்றிப் பண்பாட்டின் நெறியறியாத நிலையிலே கேவலமாக நடத்துதல் கொடுமையிலுங் கொடுமை. ஜனநாயக வேட்கை இன்று எங்கும் பூரணமாக மலர்ந்துள்ளது.

ஜனநாயகத் தத்துவம் தமிழகத்திற்குப் புதிய தல்ல. “ஒன்றே குலம்” என்று பல ஆயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயே தமிழன் கூறினான். சங்க காலத் தமிழகத்தில் பூரண ஜனநாயக உணர்ச்சி மலர்ந்திருந்தது.

“பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினு மிலமே”

என்பது தமிழன் கண்ட ஜனநாயகம். ஜனநாயகத் தத்துவம் பூரண அன்பின் அடிப்படையில் தோன்றி வளர்ந்து வளம் பெற்றது. ஜனநாயகத் தத்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கும் வாழ்வுக்கும் அடிப்படை சமயம். ஜனநாயகத் தத்துவத்தின் தந்தைகளும் காவலர்களும் ஒருபொழுதும் சமய நெறிகளுக்கு மாறுபட்டார்களில்லை.

உண்மைச் சமய வாழ்வு அருகினமையினு லேயே மக்களிடையே இனவெறி தலைகாட்டியது— அதிகாரவெறி வீறிட்டெழுந்தது. இந்நிலை முதிர்ந்த போதுதான் ஜனநாயகக் கொள்கைக்கு உயிரூட்டி அதை நிலைநாட்டும் மனப்பான்மை உலகில் ஒங்கி யது. ஆனால் சமயக் கொள்கைக்கு விரோத மாகவோ, அல்லது சமயத்தை அழிக்கும் எண்ணத் துடனோ ஜனநாயகம் தோன்றவில்லை. ஜனநாய கத்தை வளர்ப்பதின் மூலம் சமயத்தையும் வளர்த்து உண்மைச் சமய வாழ்வை மக்களிடையே நிலவச் செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு ஜனநாயகத் தத்துவம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று கூடச் சொல்லலாம். மனப் பிளவுபட்டுக் கிடக்கும் சமுதாயத்தை ஒன்றுபடுத்தி எல்லோரும் இன்புற்று வாழப் பணி செய்வதிலே ஜனநாயகத்திலும் சமயக் கொள்கை சாலவும் உயர்ந்தது.

மக்களை மக்களாக மதிக்கச் சொல்லிக் கொடுப் பது ஜனநாயகம். மக்களைக் கடவுளாக மதித்து அன்பு செய்யக் கற்றுக்கொடுப்பது சமயம். தன் னோடு ஒப்பாக நினைப்பதிலும், தன்னிலும் உயர்ந்த

தாக மதிப்பிடுதல் பெரிதும் நன்மை பயக்கும் என்பதற்கும் ஐயமுண்டோ?

“மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டு மகேசுவரனுக்குச் செய்யும் தொண்டு” என்பார் திருமூலர். வருவோர்களுக்கெல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர், உடை கொடுத்தோர் இன்னும் பிற வேண்டுவன வெல்லாம் செய்தார்கள் சைவச் செல்வர்கள். இத்தகு தொண்டின் விளக்கங் கூறுவதே திருத்தொண்டர் புராணம் எனும் திருநூல். “எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கநினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றறியேன் பராபரமே” என்பது உண்மைச் சமய வாழ்வு வாழ்ந்த சான்றோரின் திருவுள்ளம். எனவே, மக்களை மக்களாக மதிக்கும் ஜனநாயகமா, மக்களைக் கடவுளாக மதித்து அன்பு செய்யச் சொல்லும் சமயமா, இவற்றுள் எது உயர்ந்தது?

இயல்வது கரவேல்

ஈதலும் இசைபட வாழ்தலும் தமிழினத்தின் தனிப் பண்பு. “செல்வத்தின் பயனே ஈதல்” என்பது தமிழினத்தின் இதய கீதம். பாரிபோல் வாரி வழங்குதலே தமிழினத்தின் தலையாய செயல். “இயல்வது கரவேல்” எனும் பழமொழி தமிழ் நாட்டில் யாவரும் அறிந்த பொதுமொழி. “இயல்வது” என்ற சொல்லின் பொருளாழத்தை ஏடுகள் காட்ட முடியுமா? முடியாது. தமிழினத்தின் வரலாறுதான் காட்ட முடியும்.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஒருத்தி, “இயல்வது கரவேல்” என்ற பழமொழிக்கு விளக்க உரை தருகின்றாள். பிரிவால் வருந்துகின்றாள் தலைவி. அன்புடைத் தோழி ஆறுதலுரைகள் பல பகர்ந்து தேற்றுகின்றாள். ‘தலைவர் பொய்யா நாவினர் — அருளொழுக்கம் பூண்டவர். ஆதலால் நினக்கு அருள் செய விரைவில் திரும்பி வருவார்’ என்று சொல்லுகின்றாள். தோழிக்குத் தலைவி எடுத்தோதுகின்றாள். “ஈ என்று இரந்து நிற்கும்

இரவலர்க்கு, தம்மால் இயல்வதைச் செய்யாது கரத்தல் மாட்டாத நெஞ்சம் வற்புறுத்தலின் நம் முடைய காதலர் காதலித்தது பொருளேயாம்” என்று கூறுகின்றாள். அதாவது இரக்கப்படுவோரிடத்துப் பொருளில்லா திருக்கலாம். ஆனால் பொருளை முயன்று தேடும் வலிவுடைமையைப் பெற்றிருக்கலாம். அங்ஙனம் வலிவிருந்தும் இரவலர்க்குப் பொருள் இல்லை என்னின் அதுவும் இயைவது கரத்தலேயாம் என்பது தமிழர் கோட்பாடு.

“இல்லோர்க் கில்லென் றியைவது கரத்தல்
வல்லா நெஞ்சம் வலிய நம்மிலும்
பொருளே காதலர் காதல்”

என்பது தலைவியின் வாய்மொழி.

ஈத்துவக்கும் இன்பம் இணையற்ற இன்பம். இத்தகு இன்பத்தைத் தமக்கு உரிமையாக்கிக் கொள்ள ஒவ்வொருவரும் விரும்புவர்.

பிறந்திருப்பவர் அனைவரும் பயனுடைய ரல்லர். வள்ளுவனாகும்கூட “மக்கட்பதடி” என்று கூறி ஒதுக்குகின்றார் ஒரு சிலரை. கூற்றுவன் கொள மாளுதல் பயனற்றது; அங்ஙனம் மரிக் கின்றவர்கள் தவப்பேறு உடையவர்களல்லர். பிறருக்கெல்லாம் பெட்புற உதவ, சேட்புலம் படர்ந்து பொருளீட்டுதல் வேண்டும். அதுவே பயனுடையது; புகழுமாம்.

“நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றம்
கோளுற வினியார்பிறர் கொளவிளிந் தோரெனத்
தாள்வளம் படுப்பச் சேட்புலம் படர்ந்தோர்”

என்பன மாமூலனாரின் மணிமொழிகள்.

இங்ஙனம் வாழ்ந்தாரும் மரித்தாரும் தமிழகத்தில் பலருண்டு. இறந்த பிறகும் புதைகுழியினின்றும் வெளிப்போந்து ஈந்தாரும் உண்டு. செத்தும் கொடுத்த சீதக்காதியை அறியாதார் யார்? மாரியைப்போல் வாரி வழங்கிய பாரியை அறியாதார் யார்? பாரிமன்னன் படைமடம் பட்டானில்லை. ஆனால் கொடைமடம் பட்டதுண்டு. அவனுடைய ஆட்சியில் முந்நூறு ஊர்கள் இணைக்கப்பட்டு, குன்றாவளத்தனவாய் இருந்தன. உழைப்பின்றே கிடைக்கும் இயற்கை உணவுப் பொருள் மிகுதியும் வாய்ந்த மலைகள் பாரியின் பறம்பு நாட்டில் உண்டு. பாரியின் கைவண்மை சொல்லுந் தரமன்று. முல்லைக் கொடியின் துன்பத்தையும் தனது துன்பமெனக்கருதியதன்றோ அவனுடைய அருளுண்மை. பற்றிப் படரும் கொம்பின்றிக் குழைந்து வாடிய கொடி முல்லைக்கு நீள்மணித் தேரை நிறுத்தியது அவனுடைய பண்பு ஆம். மறக்க முடியாததொரு மாண்புடைச் செய்தி. இறந்து வந்த பாணர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் முந்நூறு ஊர்களையும் கொடுத்துவிட்டான். தனக்கென ஒன்றேனும் இல்லாத நிலையில் ஈத்து இன்பம் துய்த்தான்.

வாழ்க்கையில் தமிழர்கள் கையாண்ட ஒழுக்க நெறிகளும் பண்பு நெறிகளும் பலப்பல. அவற்றுள் தலையாய தொன்றும் ஈகைப் பண்பையே ஈண்டுச் சந்தித்தோம். தமிழரோடு தமிழ்ப் பண்பாடும் வளரவேண்டும். பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வு முறையில் தமிழர்கள் வாழ முயலவேண்டும். தமிழர்கள் சிந்தனையில்— செல்வத்தில் திளைத்து, தமிழ் வளர்த்து, அறம் பல புரிந்து, இன்பம் பொருந்தி வாழத் துணை செய்வதே இலக்கியங்

கள். அத்துணையே நாளும் நமக்குக் காட்டிக் கொடுக்கும் தனித் தமிழ்த்தாள்கள் பல தோன்ற வேண்டும். வாழ்க தமிழ்! வளர்க தமிழ்நாடு!! ஓங்குக நல்லறம்!!!

தமிழிலக்கியம் காட்டும் நெறி

தமிழ் தன்னேரிலாத தனிமொழி. தொன்மை நலஞ் செறிந்த செம்மொழி. புதுமை நலம் பல பூத்துப் பொலியும் பொது மொழி. பழமையும் புதுமையும் கலந்து களிநடம் பயிலும் ஒரே மொழி. கடவுட் சார்பு பெற்று, காலத்தொடு படாத கன்னித் தமிழாகக் காட்சியளிக்கும் ஒரு தனிமொழி.

இன்பத் தமிழில் இலக்கியங்கள் நிறைய உண்டு. தமிழ் வளர்த்த சங்கங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் தமிழ்ப் பெருமக்களின் உணர்வுத் திறனி லிருந்து உருவெடுத்த இலக்கியங்கள் பல. தமிழ் கத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் பல கிடைக்க வில்லை. அவ்வப்பொழுது எழுந்த கடல் கோள் களால் பல இலக்கியங்கள் கொள்ளப்பட்டன. தமிழர் பெட்புறப் பேணாத காரணத்தால் கறையான்கள், ஒரு சிலவற்றைச் சுவைகண் டழித்தன. எனினும், நல்லாழின் காரணத்தால் ஒரு சில இலக் கியங்கள் எஞ்சியுள்ளன. தமிழ் மொழியில் பல

நல்ல இலக்கியங்கள் இருந்தன—இருந்து கொண்டிருக்கின்றன; வளர்ந்து கொண்டு மிருக்கின்றன.

எது இலக்கியம் ?

அன்றாட வாழ்க்கை அல்லல் நிறைந்த வாழ்க்கை—துன்பச் சூழல் கவ்விடும் இடம்பையே நிறைந்த வாழ்க்கை. இவ்வாழ்க்கையில் பல்வேறு சமயங்களில் தளர்வு தலைகாட்டும். தளர்வாலும், துன்பத்தின் சூழலாலும், இன்பத்தின் நிலைக்களனாய வாழ்க்கை, வெறுப்பு நிறைந்ததாக மாறிவிடும். வெறுப்புணர்ச்சியின் காரணமாக நேர்மை என்ற நேர்கோட்டிலே, செம்மை நலஞ்சிறந்த செந்நெறியிலே, செல்லவேண்டிய மக்கள் வழிதவறிச் செல்ல நேரிடும். அப்பொழுது, நல்ல நினைவையும்—அறிவையும் உணர்வையும் ஊட்டித் தளர்ச்சியை நீக்கி நேர்மை பொருந்திய நெறியிலே அழைத்துச் செல்லும் திறமுடையனவே நல்ல இலக்கியங்கள். நல்லனவே எண்ணும், புலனழகற்ற அந்தணாளர்களின் உணர்ச்சிகளே நல்ல இலக்கியங்கள். நல்லெண்ணங்களின் தொகுப்பே இலக்கியம் என்று கூறுவர் எமர்சன். மக்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தைக் கற்றுக்கொடுத்து வாழ்வாங்கு வாழச் சொல்லிக் கொடுப்பதே நல்ல இலக்கியத்திற்குரிய சான்று. இலட்சியம் நிறைந்த வாழ்க்கை நெறியில் அழைத்துச் செல்லும் ஒப்பற்ற தொண்டைத் திறம்படச் செய்வதே பேரிலக்கியமெனக் கருதினர் தமிழ் மக்கள். அதனால் தான் தமிழர்கள், “இலக்கியம்” என்ற சொல்லை “இலக்கு” என்ற சொல்லிலிருந்து தொடங்கி வளர்த்துள்ளார்கள்.

தமிழிலக்கியம் காட்டும் நெறி

மக்கள் அனைவரும் ஒரே குலம் என்று பரந்து பட்ட எண்ணம் தமிழினத்திற்கே யுரிய தனித்த இயல்பு. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற உயர்ந்த நாகரிகம் தமிழர் நாகரிகம். இத்தகு புனித நாகரிக வாழ்க்கையினின்றும் தமிழர் நழுவினர். அதிலும் “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்று கூறி, “மகவெனப் பல்லுயிரையும் ஒக்கவே பார்க்கும்” பண்பினை நல்கும் சமயத்தின் பேரால் காலப் போக்கில் குறுகிய பல சாதிப் பிரிவுணர்ச்சிகளையும், வகுப்பு வாத வுணர்ச்சிகளையும் கற்பித்துக் கொண்டனர். சமய நெறிக்குச் சாதிப்புன்மை உடன்பட்டதல்ல. மக்களினம் அனைத்தும் ஓரினம். அந்த இனத்தில் தமிழர் ஒரு குலம் என்ற பேருண்மையை வலியுறுத்துகின்றன தமிழ் இலக்கியங்கள்.

“பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே”

என்று கூறி, உயர்வு தாழ்வுப் புன்மைகளைப் புறக் கணிக்கிறது தமிழிலக்கியம் தமிழிலக்கியம் காட்டுகின்ற மற்றொரு பண்புநெறி இன்னொதன செய்தாருக்கும் இனியனவே செய்தலாம். “கேளிர் போலப் பயின்றோர் நஞ்சு கொடுப்பினும், உண்பர் நனி நாகரிகர்” என்று பேசுகிறது தமிழ் இலக்கியம். இப்பண்பாட்டினைத்தான் நமது திருவள்ளுவர்,

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்”

என்று கூறி விளக்குகின்றார். உலகம் ஒன்றையே சார்ந்திருக்கிறது; அந்தச் சார்பு பற்றியே நிலைபெற்றும் இருக்கிறது. அந்த ஒன்றுதான் பண்பாடு. பண்பாடற்ற நிலையில் மக்கள் வாழும் உலகு இருப்பதைவிட அழிவதே நல்லது என்பது திருவள்ளுவர் கருத்து.

“பண்புடையார்ப் பட்டுண் டிலக மதுவின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்”

என்பது திருக்குறள். இங்ஙனம் தமிழிலக்கியங்கள், பரந்துபட்ட—விரிந்த நோக்கத்தையும், ஒப்புரவுப் பண்பையும் வளர்த்து மக்களினத்தை அமைதியும் இன்பமும் நிறைந்த—பண்பாட்டிற் சிறந்த பெருவாழ்வு வாழத் துணை செய்து நிற்கின்றன.

இலக்கியமும், கடவுள் நெறியும்

தமிழ்ப் பெருமக்களது அறிவு, உணர்ச்சி, தெளிவு முதலியன குறைவறப் பொருந்திய வாழ்க்கையின் அனுபவத்தினின்று எழுந்தது கடவுள் கொள்கை. தமிழ்க் குடியினர், மிகப் பழங்காலம் தொட்டே, நெஞ்சந் தோய்ந்த சமய வாழ்க்கை வாழ்ந்து, கடவுள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். தாம் கண்ட கலைகள் அனைத்தையும் (இசை, கூத்து, ஓவியம், சிற்பம், இலக்கியம்) கடவுள் நெறியின் சார்பில் நின்று, வளர்த்து, வளம் படுத்தி, இறையருட் பணிக்கே பயன் படுத்தினர். தமிழிலக்கியங்கள் அனைத்திலும், கடவுள் நெறியும், வழிபாட்டுணர்ச்சியும் உயிர் நிலையாக அமைந்து கிடக்கின்றன. பழங்காலத் தமிழ்ப்

பெருமக்கள் நகரமனைய பெருங்கோயில்களை மூவா முதற் பொருளுக்கு எடுத்திருக்கின்றனர். ஏறக்குறைய இற்றைக்குப் பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, கடல் கொண்ட தென்குமரி நாட்டிலே நகர மனைய திருக்கோயில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்பாளைக் 'காரி கிழார்' என்னும் தமிழ்ப் புலவர் பாடுகின்றார். தமது பாடலின் மூலம், அம் மன்னனுக்கு நல்லுணர்வு கொடுத்துகின்றார். "யாருக்கும் தாழாத கொற்றக்குடை தாழ்க!" என்று கூறுகின்றார். ஆம்; "மன்னவர்க்கெல்லாம் மன்னவனாக, பிறவா யாக்கைப் பெரியோனாக விளங்கும் முக்கட் செல்வரின் திருக்கோயிலை வலம் வருவதற்காகக் கொற்றக் குடை தாழ்க!" என்று செவியறிவுறுத்துகின்றார்.

“பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே”

என்பன புறநானூற்று அடிகள். திருக்கோயில்கள் நகர மென்று நவிலப் பெறுகின்ற அளவுக்குப் பரந்து—விரிந்து—அகன்றதாக அமைந்திருக்கின்றன. கற்றவர்கள் போற்றும் கலித்தொகையிலும் “கடவுட் கடி நகர்” என்று திருக்கோயில்கள் பேசப் பெற்றுள்ளன. கடவுள் நெறியும், வழி பாட்டுணர்ச்சியும் நல்ல தெளிவினின்று உருவாகும் உயர்ந்த நெறிகள். அதனால்தான் முத்தமிழ்க் காப்பியத்தை ஆக்கித் தந்த இளங்கோவடிகள் “தெய்வந் தெளிமின்” என்று அறவுரை கூறி நம்மை யெல்லாம் அருள் நெறியிலே ஆற்றுப்படுத்துகின்றார்.

இன்றைய நிலை

இன்று தமிழன்பும், தமிழார்வமும் மக்களிடையே அரும்பி மலர்ந்திருக்கின்றது. ஆனால் பழந் தமிழ்க் கொள்கைக்கு முரண்பட்ட நிலையில் ஒரு சாரார் தமிழை வளர்க்க—தமிழர் நிலையை உயர்த்தப் பாடுபடுகின்றனர். தமிழ் வேறு, சமய நெறி வேறு என்று கருதுகின்றனர். வாழ்க்கை வேறு, சமய நெறி வேறு என எண்ணுகின்றனர். தமிழருக்கே உரிய சமய நெறியினையும் பிறருடையது எனத் தவறாகக் கருதுகின்றனர். தமிழினத்தின் குருதியிலே கலந்து படிந்திருக்கின்ற சமயப் பண்பினை வேண்டாதன என்று கருதுகின்றனர். புலவர் பெருமக்களது இலக்கியங்களையெல்லாம்—தமதறிவின் திறத்திலேயே நின்று—ஒவ்வாமை கண்டு இழித்துப் பேசுகின்றனர். திருவள்ளுவரது திருக்குறளிலுங்கூட முழுவதும் கொள்ளத் தக்கதில்லை, அதிலும் வேண்டாதன உண்டு என்று சொல்லுகின்ற அளவுக்கு ஒரு சில தமிழர்கள் வந்து விட்டதை என்னென்று கூறுவது? இதுவா தமிழன் நிலை? இந்த நிலை வளருமானால் தமிழ் வளருமா? தமிழினம் தலைநிமிர்ந்துதான் வாழ முடியுமா? “நல்ல புத்தகத்தை அழித்தல் கொடுமையிலுங்கொடுமை” என்று மகாகவி மில்டன் கூறுகின்றான். எனவே, பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களைப் பாங்குறப் படித்து—வாழ்க்கையில் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டியது தமிழரின் தலையாய கடமை.

தமிழின் மேன்மை

தமிழ் என்று சொல்லுந்தோறும் நினையுந்
தோறும் இன்பப் புதுமது பெருக்கெடுத்து ஓடு
கின்றது. ஆம், தமிழே இனிமை; இனிமையே
தமிழ். தமிழே அழகு; அழகே தமிழ். “தமிழ்
என்பது சிவம், இனிமை” என்றது பேரிசைச்
சூத்திரம். சொல்லினும், கேட்கினும், சிந்தை
நிறைக்கத் தோன்றும் இன்ப நல்லியல் நோக்கித்
தமிழ் என்று அறைந்தனர் சொல்லறிஞர். அமிழ்
தென்பதே தமிழாயிற்று என்பது சொல்லாராய்ச்சி
யாளர் முடிபு. “என்று முள இனிய தென் தமிழ்”
என்று களிகூரப் பாடுகின்றார் கம்பர். தேன்
தமிழ் என்பது தென் தமிழாயிருக்கவேண்டும்
என்பதைத் தமிழ் இன்பம் நுகர்ந்தவர்கள் சொல்லு
வார்கள். “தேனுறத் தமிழும்” என்றது கல்லா
டம். “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழி
போல் இனிதாவ தெங்குங் காணோம்” என்று
பாரதியார் பாராட்டுகின்றார். “தேமதுரத் தமிழி
ழோசை” என்றும் கூறுகின்றார். “பாலொடு

தேன் பழம் இவைகள் உண்ண இனித்திடுமால், ஏல நினைத்தாலும் இனிப்பாய் தமிழ்த் தாயே” என்றார் மற்றொரு புலவர். அழகுடை நங்கையைத் “தமிழ் தமிழிய சாயலவர்” என்று பேசுகின்றது சிந்தாமணி.

தமிழின் தொன்மை

தமிழின் தொன்மையைப் பற்றி என்ன சொல்லுவோம். உலகின் ஆதிமொழிகள் ஐந்துனுள் ஒன்றாக நமது அருமைத் தமிழ் விளங்குகின்றது. இன்று இவ்வுலகில் வழங்கும் மொழிகள் 7500 வரை யுள. இம் மொழிகளெல்லாம் ஓர் அடிமரத்தினின்றும் கவர் விட்டுக் கிளைத்த கொம்பர்களை ஒத்தன. மொழிகள் எல்லாவற்றையும் ஆராயுமிடத்து அவைகள் எல்லாம் சில இனங்களில் அடங்குகின்றன. அவ்வினங்களும் பின்பு ஒரு தனிமொழியினின்றும் பிரிந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. அத் தனிமொழி எதுவென நீண்டகாலம் ஆராயப்பட்டது. இன்று மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிகளை ஒருங்குவைத்து நோக்குவோமாயின் தமிழ் மொழியே அம்மொழி என்று பெறப்படும்.

இங்ஙனம் கூறுவது பேராசையால் அல்ல. பழந் தமிழ் மக்களது நகரங்களாகக் கருதப்படும் மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா முதலிய நகரங்களில் தமிழ் வழங்கிற்று. மதுரை, திருநெல்வேலிப் பக்கங்களில் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட சவச்சமாதிகள் தோண்டிக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அவைகளிற் சிந்து வெளியில் வெளியான புதை பொருள்களில் காணப்பட்டவை போன்ற

எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. ஐதராபாத் தில் தோண்டிக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சமாதிகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மட்பாண்டங்களிலும் அவ்வகை எழுத்துக்கள் காணப்பட்டன. இலங்கையிலே கேகாலை என்னுமிடத்தில் உள்ள மலை ஒன்றிலும் அவ்வகை எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இவைகளை யெல்லாம் ஒருங்கு வைத்து ஆராயுமிடத்து இமயமலை முதல் இலங்கைவரையிலே ஒரு மொழியே ஒரு காலத்தில் வழங்கிற்று என்பதும், அம்மொழி தமிழ் மொழியே என்பதும் தெரிய வருகிறது. மேலும், மக்கள் இனத்தின் தோற்றமே தமிழகத்தில்தான் என்று வரலாற்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இற்றைக்கு இருபதாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழைய நாகரிகமாகக் கருதப்படும் “லெமூரியா கண்டம்” தமிழ் நாகரிகத்தில் சிறந்து இருந்தது என்பது வரலாறு. நமது நினைவெல்லைக்கும் வரலாற்று அறிவுக்கும் எட்டியவரை தமிழ் வரலாற்றில் நமக்குத் தோன்றும் காலம் கி.மு. 30,000 ஆகும். இக் காலத்தில் தமிழ் மொழி பண்பட்ட முறையில் சங்கங்களின் மூலம் வளர்க்கப்பட்டது.

தமிழ்ச் சங்கங்கள்

இறையனார் களவியலை நக்கீரர் வகுத்த உரையுடன் நாம் படிக்கும் பொழுது நாம் தலை, இடை, கடைச் சங்கங்களைப் பற்றித்தான் அறிகிறோம். ஆனால் சங்க இலக்கியங்களையும், சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட இலக்கியங்களையும் படிக்கும்பொழுது சங்கங்களுக்கு முந்தியும் பிந்தியும்

தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் நடைபெற்றதற்குச் சான்றுகள் நிறைய இருக்கின்றன. தமிழ்ச் சங்கங்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்று வந்துள்ளன. நமது வரலாற்று அறிவுக்கு எட்டிய முதல் தமிழ்ச் சங்கம் கி. மு. 30,000 முதல் 16,500 வரை நடந்ததாகும். இது பஃறுளி ஆற்றுத் தென்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும். இச்சங்கம் நடைபெற்றதற்குச் சான்று பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் பாடிய புறப்பாட்டாகும்.

“ செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே”

என்பன புறப்பாட்டு அடிகளாகும். வயிரியர் என்றது முத்தமிழ் வல்லாரைக் குறிக்கும் ஒரு பழஞ் சொல்லாகும். பின்னர் கி. மு. 16,000 முதல் 14,550 வரை 1,450 ஆண்டுகள் நமது மகேந்திர மலை தமிழ்ச் சங்கம். இது போலவே தமிழ்ச் சங்கங்கள் பல இருந்து தமிழை வளர்த்துள்ளன. பஃறுளி யாற்றுத் தென்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் வரை பதினான்கு சங்கங்களின் பணிகள் நமது அறிவுள்ளத்திற்குத் தெரிகின்றன. நாம் தெரிந்துள்ள தலை, இடை, கடைச் சங்கங்கள் முறையே ஆறு, எட்டு, பத்து என்ற எண் முறையில் அமைகின்றன. ஆனால் நாம் இன்று இன்பம் பெறுவது கடைச் சங்கத்தினாலேயாம்.

இன்று நம்மிடையே நிலவுகின்ற இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மையும் கடைச் சங்கத்தைச் சார்ந்த

னவேயாம். தமிழ்ச் சங்கங்கள் இக்காலத்துப் பல்கலைக் கழகங்களைப் போன்றன. மாணவர்கள் இருக்க, படுக்க, உண்ண, உடுக்க முதலிய எல்லா வசதிகளையும் பெற்று வந்தார்கள். அதாவது அவை குருகுல வாசம் (Residential University) எனப்பட்ட சங்கங்களாக இருந்தன. இச் சங்கங்களில் சீனா, காந்தாரம், எகிப்து, பாபிலோனியா, அக்கேடியா, அமெரியா, பாரசீகம், இலங்கை முதலிய இடங்களிலிருந்தும் மாணவர்கள் படித்துச் சென்றுள்ளனர் என்று தெரிகிறது. நாலந்தா, தக்க சீலம் முதலிய ஆரிய நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் ஏற்படுவதற்குப் பன்னூரூயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முன்னரே, தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் நடைபெற்று வந்தன என்பதற்கு வட நாட்டு நூல்களிலேயே ஆதாரங்கள் உள்ளன. சங்கம் என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல் அன்று. அதனால் தமிழ்ச் சங்கம் என்பதற்குச் சரியான சொல் கிடையாது. ஆதலால் வடநாட்டு நாலந்தா, தக்கசீலம் முதலிய சங்கங்களைப் பார்த்துத்தான் தமிழ்ச் சங்கங்கள் தோன்றின என்று கூறுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

“கதநபம என்னும் ஆவைந் தெழுத்தும், எல்லா உயிரொடும் செல்லுமார் முதலே.” “சகரக்கிளவியும் அவற்றே ரற்றே, அவை ஓள எனும் ஒன்றலங் கடையே” என்றிருக்க வேண்டிய தொல்காப்பியச் சூத்திரம், பிழைபட்ட முறையில் இரண்டு சூத்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு “அ, ஐ, ஓள எனும் மூன்றலங் கடையே” என்று பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளதேயாம். இன்றோரன்ன கருத்துக்

களைக் கொண்டு தமிழ் மிக மிகத் தொன்மையான மொழி என்பதையும் முன்மொழி என்பதையும் துணரிந்து கூறமுடிகின்றது. தலைமையாய் அமைந்த தனி இயற்பிதா மொழி என்பது பேரிசைச் சூத்திரம். காலத்தில் முதுமொழியாயினும் ஆற்றலில், வளத்தில், இன்பத்தில், இளந் தமிழாகவே—கன்னித் தமிழாகவே விளங்குகின்றது. முன்னைப் பழமைக்குப் பழமையாயும் பின்னைப்புதுமைக்குப் புதுமையாயும் இலங்குகின்றது இன்பத் தமிழ்.

தமிழில் புது இன்பப் புது மது வெள்ளம் பொங்கி வழிந்துகொண்டே இருக்கிறது உலகறிந்த உண்மை. இன்றும் தமிழ் மக்களிடையே தமிழ் ஆர்வமும் தமிழ் அன்பும் பெருகி வருகிறது என்பதை நாம் மறுக்கவில்லை—மறுக்கவும் முடியாது. ஆனால் ஒன்று மாத்திரம் சொல்லுவோம். தமிழின் தரம் குறைந்து கொண்டே வருகிற தென்பதுதான் அது. இதை யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறோம். ஏனைய எம்மொழிகளையும் விடத் தமிழில் கவிதை வளம் அதிகம். தமிழ்க் கவிதைகளில் சொல்லாற்றல், யானை நடந்து போவது மாதிரி இருக்கும். இன்பச்சுவை அமுதொழுக்கை நிகர்த்திருக்கும். கற்பனைச்சுவை மல்கியிருக்கும். தமிழ்க்கவி மிகமிக உயர்ந்தது. “கவியாக உருவம் எடுக்கும் பொழுது தமிழைப் பார்த்தால் அதன் நுணுக்கமும், நயமும் கிரேக்க மொழிக்கும் இல்லை என்று சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் சொல்லுவது மிகைகூறும் படாடோபம் அல்ல” என்று டாக்டர் வின்சலோ என்ற அறிஞர் கூறுகின்றார்.

இன்று தமிழ் நாட்டில் ஒரு புதுநோய் பரவி வருகிறது. அதுதான் வசன கவிதை என்பது. யாப்பு இலக்கணம் கைக்குள் அடங்காமற்போய் வசனத்தை ஆசிரியர்கள் கையாண்டால் அது கவிதையாகிவிட முடியாது. இந்த வசன கவிதை முயற்சி தமிழ்க் கவிதை உலகிற்கே இழிவைத் தேடித் தந்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. வசனம் வளம் பெற்றது நக்கீரர், நச்சினூர்க்கினியர், பரிமேலழகர், சேனாவரையர் போன்ற உரையாசிரியர்களாலேயாம். இவர்களுக்குமுன் உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்ற பகுதியில் தகடூர் யாத்திரை, பெருந் தேவனார் பாரதம் முதலிய நூல்களில் வசனம் காணப்பெறுகின்றது. தமிழில் சாசனக் கல்வெட்டுக்களிலும் வசனமே கையாளப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் தமிழ்நாட்டில் எவ்வித ஞான வளர்ச்சியும் இல்லாமல் போலிப் புலமையும் வரட்டு ஜம்பமுமே தலை தூக்கி நின்றன. இந்தச் சீர்கேடான நிலை நீங்க ஒரு மறுமலர்ச்சி தேவைப்பட்டது. இம் மறுமலர்ச்சி 150 ஆண்டுகட்கு முன் நமது நாட்டில் அடி எடுத்து வைத்த ஆங்கிலேயர்களால் தோன்றிற்று என்று சொன்னால் மிகையாகாது. ஆங்கிலேய அதிகார வர்க்கத்திடன் கையில் விவிலிய நூலுடன் பல பாதிரிமார்களும் வந்தார்கள். அவர்கள் தமிழ் மக்களிடையே, விவிலிய நூல்களின் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்காகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார்கள். இக்காலத்திலேயே இராமாயண, பாரத வசனங்கள் எழுந்தன. இக்காலத்திலிருந்த யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள், தமிழில் எளிமையும், நயமும்,

பொருள் வளமும் சிறந்த அநேக வசன நூல்கள் எழுதினார்கள். நாளடைவில் ஒரு புல்லுருவி தோன்றிற்று. அதுதான் பிறமொழிச் சொற்கள் வசனத்தில் விரவி வந்தமையாகும்.

இன்று தனித் தமிழைப் பரப்புகிற பத்திரிகைகள் ஒன்றிரண்டுதான் நாட்டில் உள்ளன. பெரும்பாலான பத்திரிகைகள் கலப்பு மொழியிலேயே வெளிவருகின்றன. வழக்கிலும் கூடப் பிறமொழிச் சொற்கள் மிக அதிகமாகப் பெருகிவிட்டன. இச்செயலால் “தமிழுக்கு எப்பொழுதும் தனித் து இயங்கும் ஆற்றல் உண்டு” என்று கால்டுவெல் போன்ற மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் சொன்ன தன்மையை இழக்கும்படி நேரிடலாம். தனித் தமிழ் நடையை நாட்டிலே வளர்க்கப் பாடுபடுகின்ற “தமிழ் நாடு” போன்ற இதழ்கள் தமிழ் மக்களுடைய முழு ஆதரவைப் பெறவேண்டும். எனவே, இனி நாம் நமது முன்னோர்களைப் போலவே தமிழை வளர்க்கவேண்டும். நமது முன்னோர்களின் தமிழ் அன்பு மிக மிகச் சிறந்தது என்பதை நினைவூட்டிக் கொண்டால் நமக்கும் உணர்ச்சி பிறக்கலாம்.

வள்ளுவரும் வாதவூரரும்

“ஒன்றென்றிரு தெய்வ முண்டென்றிரு” என்ற உண்மையை உள்ளவாறு உணர்த்தியது நமது தமிழ் நாடே யாகும்.

“தெய்வந் தெளிமின், தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்” என்று எடுத்துச் சொல்லிய நாடு நம் தமிழகமே யாகும். நேற்றைய பாரதியார்கூடப் “பரிபூரணனுக்கே அடிமை செய்து . வாழ்வோம்” என்று பறைசாற்றினார். தமிழர்களின் கலைக்களஞ்சியங்களிலே, படித்தவர் போற்றும் பத்துப் பாட்டிலே, புலவர்கள் போற்றும் புறநானூற்றிலே, கற்றோர் ஏத்தும் கலித்தொகையிலே, அறிஞர்கள் போற்றும் அகநானூற்றிலே, பண்புடையோர் போற்றும் பரிபாடலிலே, குவலயத்தார் கொண்டாடும் குறுந்தொகையிலே, கடவுள் மணமும் சிவம் எனும் தேனும் தேங்கினின்று ஆரா இன்பத்தைத் தருகின்றது. இத்தகைய தெய்வத் தமிழ் நாட்டிலே பிறந்த தலைசிறந்த உலக கவிகள்தான் நமது வள்ளுவரும் வாதவூரரும். அவர்கள் நிறைமொழி மாந்தர்கள். அவர்கள் வாய்மொழி மறை

மொழிகளாகும். மறைமட்டும் அன்று, அவர்களது நூல் சிறந்த இலக்கியமுமாகும்.

அட்சன் என்ற ஆங்கிலப் புலவர், “மொழியின் வாயிலாக வாழ்க்கை முறையினை எடுத்துக் காட்டுவது இலக்கியமாகும்”* என்று கூறியுள்ளார். இந்த முறையில் இருபுலவர்களும் வாழும் வகையை வகைபடக் கூறியுள்ளார்கள். அவர்கள் தாம் கண்டதை, அப்படியே உள்ளதை உள்ளவாறே கூறியுள்ளார்கள். சிறந்த கருத்துக்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. விஸ்வகண்ட் மார்லி என்ற பேராசிரியர், “இலக்கியம் மக்களுக்கு நல்லொழுக்கம் புகட்டுவதில் ஒரு சிறந்த கருவியாக விளங்குகிறது”† எனக் கூறியாங்கு, ‘திருக்குறளும் திருவாசகமும்’ ஈடும் இணையு மற்றிருக்கின்றன. இந்த நிலையில் இருபெரு மக்களது நூல்களும் சாலச் சிறந்தனவாகத் திகழ்கின்றன.

இருவரும் உலக மகாகவிகள். அவர்களது வாய்மொழிகள் உலகத்தவரால் போற்றப்பட்டுப் பிறமொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இன்றையத் தமிழகத்திலே வள்ளுவரை அறிந்திருப்பாரே அன்றி வாதவூரரை அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். வள்ளுவரைக்கூட அவருடைய சுய ரூபத்தில் பார்த்திருக்கமாட்டார்கள் என்றே சொல்லவேண்டும். வள்ளுவரை நாத்திகராக ஆக்கப் பெரிதும் முயல்கின்றனர். முதல் நான்கு அதிகாரங்கள் அவர் இயற்றியதல்ல

* Literature is thus fundamentally an expression of life through the medium of language.

† Literature is one of the most powerful instruments for forming character.

என்று அறியாமையால் அரற்றுக்கின்றனர். வள்ளுவர் வாய்மொழியில் தொட்ட தொட்ட இடமெல்லாம் தெய்வ மணம் வீசுவதை அறியாமையின் காரணமாக அறியாமல் திகைத்து நிற்கின்றனர். ஆனால் இந்த அளவுக்கு வாதவூரைப் பிடிக்கவும் இல்லை. அவரது அறிவுருவைச் சிதைக்கவும் இல்லை. “இங்கே தமிழ் மாணவன் புதைக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றான்” (Here lies a student of Tamil) என்று புதைகுழியில் பிறநாட்டுப் பெரியாராகிய போப் ஐயரை எழுதச் செய்தது திருவாசகமே யாகும். நோபில் பரிசு பெற்ற கவி ரவீந்திரநாத் தாகூருக்குத் ‘தமிழ் படிக்கவேண்டும்’ என்ற ஆசையை எழுப்பியதும் திருவாசகமே யாகும். வள்ளுவர் குறளும் வாதவூரரது வாசகமும் தமிழரின் தனிப் பெரும் வைப்பு; தமிழரின் கண்கள்.

வள்ளுவரும் வாதவூரரும் சமய நெறியில் ஒத்த கொள்கையினர். வள்ளுவரின் சமயம் பல படப் பேசப்படுகின்றது. தமிழரின் சமயம் ‘சைவத்திருநெறி’ என்பதை ஸர். ஜான் மார்ஷல், போப் ஐயர் போன்ற மேனாட்டறிஞர்களுடைய ஆராய்ச்சியின் முடிபால் அறிந்துகொண்டமையாலும், சைவ நூற்கொள்கைகட்கு இணங்க முதற்கடவுளை ‘மாதொருபாகன்’ என்னும் பொருட்பட ‘ஆதிபகவன்’ என்று கூறினமையானும், சைவத்திரு நெறியின்கண் பேசப்படும் திருவடிப் பேற்றைப் பத்துக் குறள்களுள் ஏழு குறள்களில் வலியுறுத்தி யுள்ளமையானும், சைவப் பெருமக்களை அழைப்பதுபோல ஆசிரியரை ‘நாயனார்’ என்று அழைக்கின்றமையானும், அவரது திருவுரு சைவத் திருவேடப்

பொலிவுடன் விளங்குகின்றமையானும் வள்ளுவர் சைவத்திருநெறியினர் என்றே நாம் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. வாதவூரரைப் பற்றி யாவருக்கும் இந்த விஷயத்தில் ஐயமே இல்லை. இனி அவர்களது வாய்மொழிகளைக் கொண்டு அவர்களைப் பார்ப்போம்.

வள்ளுவர் வாய்மையின் பயன் கடவுளைத் தொழுதல் என்று கூறினார்.

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றூ டொழாஅ ரெனின்.”

என்பது திருக்குறள். வள்ளுவர் நயமான முறையில் கடவுளைத் தொழாவிடின் கல்விக்குப் பயனில்லை என்று கூறினார். வாதவூரர் இறைவனை வணங்காதவர்கள் ‘அறிவில்லாதவர்கள்’ என்று சொல்லுகின்றார்.

“தறிசெறி களிறும் அஞ்சேன்
தழல்விழி உழுவை அஞ்சேன்
வெறிகமழ் சடையன் அப்பன்
விண்ணவர் நண்ண மாட்டாச்
செறிதரு கழல்கள் ஏத்திச்
சிறந்தினி திருக்க மாட்டா
அறிவிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.”

என்பது திருவாசகம்.

இறைவனது இணையடிகளைப் பற்றிப் பேசுதலே வினைத்துன்பத்திலிருந்து விடுபட வழி என்பதை வள்ளுவர்,

“இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.”

என்று கூறுகின்றார். இக்கருத்தையே மாணிக்க வாசகர்,

“ ஊழ் ஊழ் ஓங்கிய நங்கள்,
இருவினை மாமரம் வேர்பறித் தெழுந்து ”

என்று கூறுகின்றார். இறைவனது திருவருட் பெருக்கு இருவினைகளாகிய பெரு மரங்களை வேருடன் பறித்தெறிகின்றது என்பது அடிகளின் கருத்து. வள்ளுவர் வினை இரண்டும் சேராது என்று அடக்கமும் அமைதியும் நிறைந்த முறையால் கூறுகின்றார். வாதவூரர் ஆண்மையோடு, வீறுகொள் உணர்ச்சியோடு,

“ வல்வினையின் வாயில் பொடியட்டிப்
பூவல்லி கொய்யாமோ ? ”

என்று அருளுகின்றார். பேச்சில் மட்டும் தானா? இல்லை. தம் பத்தியின் மேம்பாட்டால், தாம் வினையிலியாக ஆனதைத்தானே கூறியுள்ளார்.

“ சிந்தனைநின் தனக்காக்கி நாயி னேன்தன்
கண்ணினைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி
வந்தனையுமம் மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குன்
மணிவார்த்தைக் காக்கிஐம் புலன்க ளார
வந்தனை ஆட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே உன்னைத்
தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்
தனிச்சுடரே இரண்டுமிலித் தமிழ னேற்கே.”

என்று அருளுகின்றார் தாம் வல்வினையினின்றும் விடுபட்டதை.

வள்ளுவர் முதற்கடவுளைத் “ தனக்குவமை இல்லாதான் ” என்று கூறுகின்றார். இக்கருத்தை அடிகள்,

“முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க
தன்னேர் இல்லோன் தானே காண்க”

என்று அழகாகக் கூறி விளக்குகின்றார்கள். சிவ பெருமானது தனக்கு உவமை இல்லாத திறனை இளங்கோவடிகள், “விண்ணோர் அமுது உண்டுஞ் சாவ, ஒருவரும் உண்ணாத நஞ்சு உண்டு இருந்தருள் செய்குவாய்,” என்றும், “பிறவாயாக்கைப் பெரியோன்” என்றும் கூறி விளக்குகின்றார்.

பிறவிப்பிணிக்கு மருந்து இறைவனடி சேர்தலே என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடிசேரா தார்.”

என்பது திருக்குறள். இக்கருத்தை அடிகள்,

“பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞுகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க”
என்றும்,

“மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னனடி போற்றி”

என்றும்,

“பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்”

என்றும் அருளியுள்ளார்கள்.

வள்ளுவர் ‘அந்தணர்’ என்ற சொல்லை ‘அருளாளர்’ என்ற பொருள் பற்றித் துறவிகளுக்கு ஏற்றிச் சொல்லுகின்றார். இப்பொருளிலேயே அடிகளும் ‘அந்தணர்’ என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார்.

“அந்தண ரென்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.”

என்பது குறள்.

“தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்
அங்கணன் அந்தணனாய் அறைகூவி வீடருளும்
அங்கருணை வாரகழலே பாடுதுங்கா ணம்மானாய்”

என்கின்றார் வாதவூரர். எல்லா உயிர்க்களையும் கருணையின் மேலீட்டால் வலிய அழைத்து வீட்டினை நல்கும் பேரருளாளன் ஆண்டவன் என்பது அடிகளின் கருத்து.

அன்பில்லாத வாழ்க்கைகை பாலைநிலத்தின் கண்வற்றல் மரம் தளிர்ந்ததை ஒக்கும் என்று கூறுகின்றார் வள்ளுவர். வற்றல் மரமே தளிர்க்காது. அதுவும் பாலை நிலத்தின்கண் எங்ஙனம் தளிர்க்க முடியும்? எனவே, வற்றல் மரம் பயனற்றது என்று கூறுகின்றார்.

“அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றன் மரந்தளிர்ந்த தற்று.”

என்பது திருக்குறள். இந்த ‘வற்றல் மரத்தையே’ அடிகளும்,

“கூடிக்கூடி உன் அடியார்
குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாரா
வாடிவாடி வழியற்றேன்
வற்றல் மரம்போல் நிற்பேனே”

என்று ஆண்டவனிடம் முறையிடுகின்றார். பயனற்ற வற்றல் மரநிலையிலிருந்து தம்மை உய்விக்கத் தம் அகத்து உள்ளத்தை உருக்கிடும் அன்பினைத் தந்தருளுமாறு இறைஞ்சுகின்றார்.

“ஊடிஊடி உடையாயொரு
கலந்துள் ளருகிப் பெருகிநெக்
காடிஆடி ஆனந்தம்
அதுவேஆக அருள்கலந்தே”

என்பது அடிகளின் அருண்மொழி.

இங்ஙனம் ஊனெலாம் நின்றுருக, தூய அன்புறு பக்தியுடன் வணங்க முன்னைத் தவம் இருக்க வேண்டும் என்பதை வள்ளுவர்,

“தவமுந் தவமுடையார்க் காகும்”

என்று கூறுகின்றார். இக்கருத்தை அடிகள், செறி தரு தவத்தின் பயனாகிய அருளின்மேல் வைத்து இறைவனை வணங்க அவன் அருள் வேண்டும் என்பதாக்கி,

“அவனரு ளாலே அவன்ருள் வணங்கி”

என்று கூறி விளக்குகின்றார்கள்.

தூய தவத்தால், அன்புறு பத்தியால் விரும்புவதை எல்லாம் பெறலாம் என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

“வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ மீண்டு முயலப் படும்.”

என்பது திருக்குறள். இக்கருத்தை அடிகள்,

“பரந்துபல் ஆய்மலர் இட்டுமுட் டாதுஅடி யேஇறைஞ்சி இரந்தஎல் லாம்எமக் கேபெற லாம்என்னும் அன்பர் உள்ளம் கரந்துநில் லாக்கள்வ னேநின்தன் வார்கழற்கு அன்பு நிரந்தர மாய்அரு ளாய்நின்னை ஏத்த முழுவதுமே.” [எனக்கு என்று மிக அழகாக அருளியுள்ளார்கள்.

தவத்தின் பயனால் ‘நான்’ என்னும் ஆணவ மலத்தின் காரியமாகிய அகங்காரம் ஒழிய வேண்டும் என்பதும், அங்ஙனம் ஒழியப் பெற்றால் மன்னுயிர்கள் எல்லாம் தொழும் என்பதும் வள்ளுவர் கருத்து.

“தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானே யேனைய மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும்.”

என்பது திருக்குறள். அடிகள் இக்கருத்தை,

“நாம் ஒழிந்து சிவமானவா பாடித்
தெள்ளேணங் கொட்டாமோ?”

என்றும் அருளியுள்ளார்கள். அதாவது சீவபோதம் (தற்போதம்) நீங்கித் திருவருளில் தோய்ந்து எல்லாவற்றையும் திருவருளாகவே பாவித்தல். இதனைக் குமரகுருபர அடிகளார், இலக்கண வாய்பாட்டில் வைத்து மிக அழகாக, “பின்னம் ஓர் மாத்திரை குறுகினேன் பின்” என்று கூறினார்கள்.

உண்மையான தவமும் பக்தியும் இல்லாமல் வேடத்தாலும் செயலாலும் பக்தியுடையார் போலப் பிறருக்குக் காட்டித் திரிபவர் பலர் உளர் என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

“மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீர் ஆடி
மறைந்தொழுகும் மாந்தர் பலர்.”

என்பது திருக்குறள். இக்கருத்தை அடிகள் மிக அழகாகக் கூறி நம்மை மகிழ்விக்கின்றார். வள்ளுவர் நடிக்கின்றனர் என்று கூறி நிறுத்தினார். அடிகள் நடிப்பதோடன்றி, உண்மைத் தவத்தினுடைய பயனைப்பெற விரும்பி வினாவுகின்றார்கள் என்று கூறுகின்றார்.

“நாடகத்தால் உன்னடியார் போல்நடித்து நானடுவே
வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்”

என்பது அடிகளின் அருண்மொழி.

உலகப் பற்றும், வாதனைகளும் நீங்கப் பற்றற்ற பரம்பொருளைப் பற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றை
பற்றுக் பற்று விடற்கு.”

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. அடிகள் இக்கருத்தை,

“கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
குற்றங்கள் நீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்
சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வு அறுப்பான் தொல்புகழே
பற்றிஇப் பரசத்தைப் பற்றறநாம் பற்றுவான்
பற்றியபே ரானந்தம் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.”

என்றும்,

“பத்தேதும் இல்லாதென் பற்றறநான் பற்றினின்ற
மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே சென்றாதாய் கோதுதம்பீ.”

என்றும் அருளியிருப்பன அறிந்து இன்புறுத்தக்
கன.

அல்லற்பிறவிக்குக் காரணம் ஆசை என்பதே
பெருமக்களது கருத்து. “ஆசையறுமின்கள் ஆசை
யறுமின்கள்” என்று அறிவுரை கூறுகின்றார் திரு
மூலர். அவாவே பிறப்புக்கு விதை என்பதை
வள்ளுவர்,

“அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து.”

என்று கூறுகின்றார். இக்கருத்தை அடிகள்,

“... ..அவா வெள்ளக் கள்வனேனை
மாசற்ற மணிக்குன்றே எந்தாய் அந்தோ
என்னை ஆட்கொண்ட வண்ணந் தானே”

என்று அருளியுள்ளார்கள்.

அல்லற்பிறவி நீங்கிப் பேரா இயற்கையைப்
பெறவேண்டும் என்பதே வள்ளுவர் குறிக்கோள்.
இதனை ஆசிரியர்,

“வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.”

என்று கூறுகின்றார். இக் கருத்தையே அடிகள்,

தாம் எத்தகைய இன்ப வாழ்வையும் வேண்டாது,
பிறப்பறுக்கும்படியாகவே இறைஞ்சுகின்றதாகக்
கூறுகின்றார்.

“ வாழ்த்துவதும் வானவர்கள்
தாம்வாழ்வான் மனம்நின்பால்
தாழ்த்துவதும் தாம்உயர்ந்து
தம்மைஎல்லாம் தொழவேண்டிச்
சூழ்த்துமது கரம்முரலும்
தாரோயை நாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான்
யானும்உன்னைப் பரவுவனே.”

என்பது அடிகளின் அருண்மொழி.

அருளொடும் அன்பொடும் வாராத செல்வம்
எவ்வளவு உயர்ந்ததாக இருப்பினும் கொள்ளுதல்
கூடாது என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

“ அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்.”

என்பது திருக்குறள். ஆண்டவன் அடியாரைக்
கருதிக் கொள்வது அருளாகும். அடியார் அவ்வரு
ளைப் பெறக் கொள்வது அன்பாகும். இதனைத்தான்
அடிகள் பல இடங்களில் விதந்து கூறியுள்ளார்.
இக்கருத்தை,

“ உன்றன் வார்கழற்கு அன்பு எனக்கு
நிரந்தரமாய் அருளாய் நினை ஏத்த முழுவதுமே”

என்று வேண்டுகிறார். இஃதன்றி வேறு எவ்வகை
இன்பத்தையும் விரும்பவில்லை.

“ கொள்ளேன் புரந்தரன்
மால்அயன் வாழ்வு குடிக்கெடும்”

என்றும்,

“ வானேயும் பெறில் வேண்டேன்”

என்றும்,

“ வேண்டேன் புகழ் வேண்டேன் செல்வம்
வேண்டேன் மண்ணும் விண்ணும்”

என்றும் கூறுகின்றார். மேலும், ‘திருவருளால் நர
கம் புக நேரினும் வருந்தேன்’ என்றும் கூறுகின்றார்.

“ நரகம் புகினும் எள்ளேன் திருவருளாலே
இருக்கப்பெறின்”

என்று கூறுகின்றார்.

அறிஞர்களால் உண்டு என்று பேசப்படுகின்ற
கடவுள், மறுபிறப்பு, இருவினை முதலியன, இல்லை
என்று சொல்லும் நாத்திகர்கள் வள்ளுவர் காலத்
திலும் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை வள்ளுவர்
‘பேய்’ என்று கூறுகின்றார்.

“ உலகத்தார் உண்டுஎன்பது இல்லென்பான், வையத்து
அலகையா வைக்கப் படும்.”

என்பது திருக்குறள். இவ்வகையினரை வாத
வூரர் ‘மூர்க்கர்’ என்றும், ‘ஆணலாதவர்’ என்றும்,
கூறுகின்றார். நாத்திகர்களை,

“ ஆத்த மாணர் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தமும் பேறினர் ”

என்று குறிக்கின்றார். அவர்களுடைய இணக்கம்
தீயது என்பதை,

“ முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனை”

என்றும்,

“ வாணிலாங் கண்கள் சோர
வாழ்த்தினின் றேத்த மாட்டா
ஆணலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே”

என்று கூறி விளக்குகின்றார்.

வானுலக வாழ்வினும் மேலாயதே வீட்டுலக வாழ்வு என்பது வள்ளுவர் கருத்தே. இக்கருத்து சைவத் திருமுறைகளிலும் சிறப்பாக அடிகளின் வாசகத்திலும் பரந்துகிடக்கின்றது.

“ வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.”

என்று வானுலக வாழ்வையும்,

“ யானென தென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும்.”

என்று வீட்டின்பத்தையும் குறிக்கின்றார் வள்ளுவர். ‘யான்’ என்ற அகப்பற்றும் ‘எனது’ என்ற புறப்பற்றும் அழிதலே வீட்டினை எய்துதற்குரிய வழி என்று வள்ளுவர் குறிக்கின்றார். இக்கருத்தை அடிகள்,

“ மேவும் உன்தன் அடியாருள்
விரும்பி யானும் மெய்ம்மையே
காவி சேரும் கயற்கண்ணாள்
பங்கா உன்தன் கருணையினால்
பாவி யேற்கும் உண்டாமோ
பரமா னந்தப் பழங்கடல் சேர்ந்(து)
ஆவி ஆக்கை யான்எனது என்(று)
யாதும் இன்றி அறிதலே.”

என்று கூறி விளக்குகின்றார்.

இதுவரையில் வள்ளுவர் நூலின் முதல் இரண்டு பால்களைக் கொண்டு வாதவூரது திரு வாசகத்தைப் பார்த்தோம். இனி, வள்ளுவர் நூலின் இன்பத்துப் பாலையும் வாதவூரது இன்பப் பெரு நூலாகிய திருக்கோவையாரையும் பார்ப்போம். வள்ளுவர் தமிழர் நாகரிகத்திற்கேற்ப அகனைந்திணைக்கண் பாற்பட்ட இன்பத்தைக் காமத்துப் பாலின்கண் விரித்துரைக்கின்றார். அடிகள் வாதவூரர் தமிழரின் உயர்ந்த நாகரிகத்தின் அம்சமாகிய பேரின்ப வாழ்வை அகத்துறை இலக்கணத்தில் வைத்து விளக்கிக் காட்டுகின்றார். இருப்பினும், இருவரிடையேயும் ஒத்த கருத்துக்கள் உண்டு என்பதை ஒரு குறளைக் கொண்டு கூறி விட்டு முடித்துக் கொள்கிறோம்.

தலைமகனைப் பிரிந்த தலைமகள் பெரிதும் வருந்துகின்றாள். தலைவியின் துயரத்தைக் கண்ட தோழி, சிறிது நாழி மறக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றாள். இதைக் கேட்ட தலைவி, “தலைவரை மறந்தால், நீத்தே விடவேண்டும். அப்படியல்லாது, இப்பொழுது நினைந்திருந்தால் மறுமைக்கண் அவரை எய்தி இன்புறலாம்; அதனால் மறக்க மாட்டேன்,” என்று கூறுகின்றாள்.

“இலங்கிழாய்! இன்று மறப்பின்என் தோள்மேல்
கலம்கழியும் காரிகை நீத்து.”

என்பது திருக்குறள். இக்கருத்தை அடிகள் அப்படியே ஆண்டவன்பால் வைத்துக் கூறியிருக்கும் பாடலைப் படித்துப் படித்து இன்புற வேண்டியிருக்கிறது.

“ குறப்பாவை நின்குழன் வேங்கையம்
 போதொடு கோங்கம் விராய்
 நறப்பா டலம்புனை வார்நினை
 வார்தம் பிரான்புலியூர்
 மறப்பான் அடுப்பதொர் தீவினை
 வந்திடிற் சென்றுசென்று
 பிறப்பான் அடுப்பினும் பின்னுந்துன்
 னத்தகும் பெற்றியரே.”

என்ற பாடல் படிக்கின்ற பொழுதெல்லாம் இன்ப உணர்ச்சியை வாரிவாரி வழங்குகின்றது. ஒரு தரம் புலியூரை நினைவும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர்கள், மறக்கும்படியாக ஒரு தீவினை வந்து மூண்டாலும், பல பிறப்புக்களிற் பிறந்தாலும், பின்னும் சென்று சேரத் தகும் தன்மையை யுடையவர் என்பது கருத்து.

இங்ஙனமாக, வள்ளுவரும் வாதவூரரும் கடவுள் ஒருவர் உண்டு; அவர் தனக்குவமை யில்லாதவர்; அவரை வணங்குதலே மானிட வாழ்வின் பயன்; அன்பும் அருளுமே செல்வம்; மற்றச் செல்வங்கள் செல்வங்களல்ல; பிறவி நீங்கவேண்டும்; வீட்டின்பமே சிறந்த இன்பம் என்று ஒத்த கருத்தினராக ஒதியுள்ள மெய்ம்மொழிகளை உள்ளவாறு உணர்ந்து பயன் பெறுதலே நமது கடமை.

தமிழிசை

இசையின் பெருமை

இசை இன்பம் தருவது. ஒருங்கே பொறி புலன்களுக்கு இன்பந் தருகின்ற பெருமை இசைக்குண்டு. “இசை” என்னுஞ் சொல்லுக்கு “வயப்படுத்துவது”, “இசைவிப்பது” என்பது பொருள். மரஞ் செடி கொடிகள் முதலிய ஓரறிவு உயிர்கள் முதல் ஆறறிவு படைத்த மக்கள் வரையில் எல்லா உயிர்களையும் வசப்படுத்துகின்ற ஆற்றல் இசைக்குண்டு. உயிரற்ற கல், மண், நீர், காற்று முதலிய சடப் பொருள்களையும் பாடுகின்றவர்களின் எண்ணத்தோடு இசைத்து இயங்கச் செய்கின்ற ஆற்றல் இசைக்குண்டு. உணர்ச்சியற்றவர்களுக்கும் உணர்ச்சியை ஊட்டுகின்ற பேராற்றல் இசைக்குண்டு; கன்னெஞ்சையும் கசியச் செய்கின்ற திறன் இசைக்குண்டு; நல்லுணர்வை நல்குகின்ற திறன் இசைக்குண்டு; குழைந்த உள்ளத்தைத் தருகின்ற திறனும் இசைக்குண்டு.

தமிழகமும் இசையும்

தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையிலே இசை ஒன்றி யிருந்தது, இருக்கிறது. தமிழ் வளர்த்த சங்கங் களிலே இசை பயிலுகின்ற இடம் தனியே இருந் தது. அத்தகைய இடத்தை “இசைச் சூழல்” என்று குறிக்கின்றார் வாதவூரடிகள். தமிழே “முத் தமிழ்” என்றுதான் பேசப்பெறுகின்றது. தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் குழந்தைப் பருவமுதல் இறுதிக் காலம் ஈராக இசை தோய்ந்திருக்கின்றது. பிள்ளைப் பருவத்தில் பிள்ளைகளுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டி உறங்க வைக்க “ஊசற் பாட்டுக்கள்” பாடப் பெற்றன; அப் பாட்டுக்கள் ஊசல்வரி என்று சங்க இலக்கி யங்களில் பேசப் பெற்றுள்ளன. இன்னும் விளையாடுங்காலத்தில் பாடுகின்ற பாட்டுக்கள் “கந்துக வரி” முதலியன. “மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்”, “செருப்பறை” “வள்ளைப் பாட்டு” முதலிய பாவினங்களும் சங்க காலத்தில் பயின்றன. இவையல்லாமல் ஆறுகள், கடற் கரைகள் முதலியவற் றின் இயற்கையின் எழிலின்பத்தில் ஈடுபட்டுப் பாடிய பாடல்கள் “ஆற்றுவரி”, “கானல்வரி” முதலியனவாம். தெய்வத்தைப் பரவும் பாட்டுக் கள் “தேவபாணி” எனப்படும். சங்க நூல்களில் “பரிபாடல்” என்பதும் ஒன்று. அது முற்றும் இசைப் பாட்டினாலேயே ஆனது. “பரிபாட்டு” என்பது ஒருவகையான இசைப் பாட்டுக்குப் பெயர். இவ்வாறு பண்டைத் தமிழ் மக்கள் எந் நிலையிலும் இசைப்பாடல்களில் மனந்தோய்ந்து மகிழ்ந்திருக் கிறார்கள். தற்பொழுதும் தமிழ் நாட்டிலே எந்தத் தொழிலிலும் இசையைப் பயன்படுத்திக் களைப்புத்

தெரியாத நிலையில் வேலையை முடிக்கின்றனர். அவை “ஏற்றப் பாட்டு, உழவுப் பாட்டு” முதலியனவாம்.

“பாடலோர்த்தும் நாடகம் நயந்தும்” என்று ‘பட்டினப் பாலையில’ வருகின்ற தொடர் பண்டைத் தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையில் இசைதோய்ந்திருந்தது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். தமிழ் மொழி முத்தமிழாகவே இயங்கிற்று என்பதை முதலில் சொன்னோம். தமிழிலக்கண ஆசிரியர் அகத்திய முனிவர் முத்தமிழுக்கும் இலக்கணம் செய்தார். சிகண்டியார் என்னும் புலவர், “இசை நுணுக்கம்” என்று ஒரு இசைத் தமிழ் நூல் செய்தார். இளங்கோவடிகள் முத்தமிழ்க் காப்பியமாகச் சிலப்பதிகாரத்தைச் செய்தார். “பழுதற்ற முத்தமிழ்ப் பாடல்” என்று அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்தைப் புகழ்கின்றார். அடியார்க்கு நல்லாரும் இசைத் தமிழின் இயல்புகளை நன்கு அறிந்தவர். இங்ஙனமெல்லாம் இசைநலம் பண்டைக் காலத்தில் மிகவும் சிறந்திருந்ததென்றே தெரிகின்றது. கண்ணகனார், கண்ணனாகனார், கேசவனார், நன்னாகனார், நல்லச்சுதனார், நாகனார், பித்தாமத்தர், பெட்டகனார் முதலிய பெருமக்கள் பலரும் இசைத் தமிழ்ச் செல்வர்களாக விளங்கினர். இவர்களெல்லாம் பரிபாடலுக்கு இசைவகுத்தவர்களாவர்.

தமிழிசையின் அவசியம்

இசை உயிர், பாடல் உடல். உயிரின்றி உடல் இயங்காது; உடல் இன்றேல் உயிருக்கும் இயக்கம் இல்லை, பயனுமில்லை. எனவே, பாடுகின்ற பாடல்

களின் பொருளை உணர்கின்ற நிலை வருகிற பொழுதே இசைக் கலையின் பயனை அனுபவிக்கச் சாதாரண மக்களிலிருந்து பெரியவர்கள் வரை முடியும். மேலும் வாழ்க்கையை வளப்படுத்தத் தானே கலைகள்? வெறும் இசை, கேட்கச் சிறிது நேரம் இன்பமாக இருக்குமே யொழிய வளம் பயப்பதில்லை. நல்ல கருத்துள்ள பாடல்களை இசையுடன் பாடுகின்ற பொழுது, கேட்பதனால் நல்ல உணர்ச்சியையும், மெய்ப்பாட்டையும் அடைய முடிகிறது; உண்மை இன்பத்தையும் அனுபவிக்க இயலுகிறது. எனவே, தமிழிசைதான் இந்த நாட்டிற்குத் தேவையென்று நிச்சயமாக நம்புகிறோம். இந்த நம்பிக்கை வேற்று மொழியின்கண் உள்ள வெறுப்பினால் அல்ல என்பதையும் உணர்த்த ஆசைப்படுகின்றோம்.

சமயமும் இசையும்

தமிழ் மக்கள் சமயத்துறையில் இசையைப் பெரிதும் போற்றினர்; இறைவனையே ஏழிசையாகவும், இசையின் பயனாகவும் கண்டு வழிபட்டனர். ஆண்டவனை அகங் குளிர்ந்த உள்ளத்துடன் இசையொன்றப் பாடுகின்ற பண்பு தமிழ் மக்களுக்கே உரியது. ஆண்டவன் தமிழோடு இசை கேட்கின்ற பெரு விருப்பினனாக விளங்குகின்றான் என்றே அவர்கள் உணர்ந்து ஒதினர். ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் முதலிய சமயப் பெருமக்கள் இசை கலந்த பாடல்களைப் பாடிப் பரமனை மகிழ்வித்ததோடு மக்களிடையேயும் பக்தி உணர்ச்சியைப் பரப்பினர். இசையின்கண் எழுந்த

வேட்கையினால் மதுரை ஆலவாயண்ணல் யாழ்ப்பாணருக்குத் திருமுகங் கொடுத்தார். அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களுள் ஒருவராகிய ஆனாய நாயனார் ஏழிசையைக் குழலில் ஊதிப் பேரின்பப் பெருநிலை பெற்றார். இசையினால் இறைவனை ஏத்துதலாற் பெறும் பயனை “அளப்பில கீதஞ் சொன்னார்க்கு அடிகள்தாம் அருளுமாறே” என்று அநுபூதிச் செல்வர் சொல்லுகின்றார். பிற்காலத்தில் தமிழிசை சமயத்தின் அரவணைப்பிலேயே வளர்ந்தது; இன்றும் தமிழிசை நிலவுவது இசை நலத்தோடு அமைந்த தேவாரப்பதிகங்களால்தான்.

பண்ணிசை

முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்திலே இசைக் கருவிகளைப்பற்றிப் பேசுகின்ற பொழுது “மிடற்றுப் பாடல்” என்று ஒன்று குறிக்கின்றார். இது வாய்ப்பாட்டைக் குறிக்கும். இங்ஙனம் இசைக் கருவிகளோடு “மிடற்றையும்” சேர்த்துச் சொன்ன பெருமை தமிழருக்கே உரியது. “மிடற்றுப் பாடல்” என்பதற்குச் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை யாசிரியர், “மூலாதாரந் தொடங்கிய மூச்சைக் காலாற் கிளப்பிக் கருத்தால் இயக்கி ஒன்றெனத் தாக்கி இரண்டெனப் பகுத்து பண்ணீர்மைகளைப் பிறப்பிக்கப்பட்ட பாடலியலுக்கு அமைந்த மிடற்றுப் பாடல்” என்று விளக்குகின்றார். ஓசையோடு இசைந்து செல்லுங் கருத்தின் இயக்கம் இதில் நினைவாய் எடுத்துக் காட்டப் பெறுகின்றது. முதலில் எழுந்த ஓசை, பின் இசையும் பண்ணும் என்று இரண்டு வகையாக இசைக்

கப்படுவதனால் இவ்வுரையில் இரண்டெனப் பகுத்துக் கூறினார். இசை பண் உருவங்கொள்ளும் போது “பண்கள்” எனவும், “திறங்கள்” எனவும் பாகுபாடு கொள்ளப்படும். அவற்றுள் ஏழு நரம்புகளும் நிறைந்தது பண்; அதற்குக் குறைந்த நரம்புகள் அமைந்தது திறம். திறங்கள் பண்களுக்கு இனமானவை. ஒளி ஏழுவகையான நிறங்களிலிருந்து இயங்குதல்போல ஒலிகளும் ஏழுவகைகளாக இயங்கி வெளியிற் காரியங்களை நிறைவேற்றுகின்றன. அவ்வேழுவகை ஒலிப்பிரிவுகளே இங்கு ஏழு நரம்புகள் எனப்பட்டன. நிலங்களுக்கும், காலங்களுக்கும் எனப் பண்களை முறைப்படுத்தியும் வைத்திருக்கின்றனர். சிறப்பாகக் காலை நேரத்துக்கு மருதப் பண்ணும், மாலை நேரத்துக்குச் செவ்வழிப் பண்ணும் உரியதாகும். பண்ணிசையின் ஆக்கத்திற்குத் தேவார ஆசிரியர்கள் மூவரும் செய்த தொண்டு மிகவும் போற்றுதற்குரியது. தேவாரத் திருமுறைகளில் பண்கள் பேசப் பெற்றுள்ளன. அதாவது பகற்பண், இராப்பண், பொதுப்பண் என்று இந்தப் பண்களுக்குரிய கட்டளை பேதங்களையும் திருமுறை கண்ட புராணம் எடுத்துச் சொல்லியுள்ளது. கட்டளை என்பது எதைக் குறிக்கும் என்பதுபற்றி மாறுபட்ட கருத்துக்கள் பல உலவுகின்றன. பெரும்பாலும் கட்டளை என்பது இசையினுடைய கலையைப் பற்றியதாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகின்றோம். திருமுறைகண்ட முறைப்படி பண்களையும் அவ்வவற்றிற்குரிய கட்டளைகளையும் பதிகங்களையும் தெளிவுற எழுதி வெளியிடுவது அவசியமாகும்.

நாம் செய்ய வேண்டுவன

தமிழிசை வளர்ச்சியுற நல்ல கீர்த்தனைகள் வேண்டும். அக் கீர்த்தனைகள் பொருட் செறிவும் இசைப் பொருத்தமும் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய கீர்த்தனைகளின் பெருக்கிற்குச் 'சாகித்ய கர்த்தாக்கள்' இசைப் புலமையும் தேர்ச்சியும் பெற வேண்டும். தமிழ்ப் புலவர்களும் இசை நுணுக்கங்களைக் கற்று முத்தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பணி செய்யவேண்டும்.

தொகுப்புரை

இசைக்கலை வாழ்க்கையிலே தோய்ந்து விளங்குகின்ற பெருமை படைத்த தென்பதையும், தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையில் கருக்குழி முதல் சவக்குழி வரையில் இசை கலந்திருக்கிறது என்பதையும், தமிழ் மக்கள், கலைகள் அனைத்தையும் இறைவழிபாட்டிலேயே ஈடுபடுத்தி மகிழ்ந்தனர் என்பதையும், சங்ககாலத்திலே தமிழிசைக்கென்றே நூல்கள் இருந்தன என்பதையும், இசை வளர்ச்சியில் மூவர் செய்த தொண்டு மதிப்பிற்குரியது என்பதையும், பண்ணிசையின் கருவூலமாகத் தேவாரங்கள் விளங்குகின்றன என்பதையும், தமிழிசையின் வளர்ச்சிக்கு இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் ஒருங்கே பயின்றவர்களின் தொகை பெருக வேண்டும் என்பதையும் நினைவுபடுத்துகிறோம்.

தமிழக எல்லை

தமிழ்ப் பெருங்குடியினர் ஒரு காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் வாழ்ந்தனர். வரலாற்று அறிஞர்களால் சிறந்த நாகரிக காலமெனப் பாராட்டப்படுகின்ற சிந்துவெளி நாகரிகம் தமிழர் நாகரிகம்; அன்றியும் தமிழக மன்னர்கள் இமயத்தில் கொடி உயர்த்தி ஆண்டனர். வங்கத்தில் தமிழ் அரசர்கள் இருந்து “சேரமரபினர்” என்ற பெயரில் ஆட்சி செலுத்தி இருக்கின்றனர். இராசேந்திர சோழன் கங்கை வெளியிலும் தனது ஆட்சியைச் செலுத்தினான். தமிழக மன்னர்கள் காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் எல்லையாக வடக்கே இமயமும் தெற்கே ஈழமும் இருந்திருக்கிறது.

அதற்குப் பிற்காலத்தில் தமிழகத்தின் வட எல்லை வடவேங்கடம். “வடவேங்கடந் தென்குமரி, ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல் உலகத்து” எனப் பணம்பாரனார் கூறுகின்றார். “வேங்கடங் குமரி தீம் புன்ற் பௌவமென்றிந் நான்கெல்லை தமிழது வழக்கே” என்று சிகண்டியாரும் கூறுகின்றார். நமது தேசியக் கவிஞர் பாரதியாரும்,

“நீலத் திரைக்கட லோரத்திலே நின்று
 நித்தந் தவஞ்செய் குமரிஎல்லை—வட
 மாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே—புகழ்
 மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ் நாடு”

என்று பாடி இருக்கிறார். நெல்லூர், காளத்தி முதலிய இடங்களில் கிடைத்த சிற்றரசர்தம் கல்வெட்டுக்களில் இரண்டாம் இராசேந்திரன் பேரரசனாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளான். இப்படித் தமிழர் ஆட்சி பரவி இருந்தது, ஒரு காலத்தில். இடைக்காலத்தில் தமிழர்கள் வளமும், உணர்வும் குன்றித்தேய்ந்துகொண்டே வந்தார்கள். ஆதலால் தான் ஆந்திரர்கள், தமிழருக்கே உரிய சென்னைக்கும் ஆசைகாட்டி வீணான உரிமை பாராட்டினர் போலும்! தமிழர்கள் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு நின்று வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரி வரையில் உள்ள விரிந்த தமிழகத்தைப் பெறவேண்டும். தமிழர்களது நியாயமான உரிமையை இன்றைய அரசாங்கம் தயங்காது தர வேண்டும்.

நான் அறிவேன்

‘நான் அறிவேன்’ என்றவுடன் பயப்படுகிறீர்களா? ‘காட்டிக் கொடுத்து விடுவேனோ’ என்று கவலைப்படுகிறீர்களா? அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் நேரிடாது; பயப்படாதீர்கள்; தைரியமாகக் கட்டுரையைப் படியுங்கள்.

‘போதாமை’ என்ற மனப் பண்பு பெரும் பாலான மக்களிடையே பரவியுள்ளது; ‘போதும்’ என்ற பண்பு ஒரு சிலரிடத்தில்தான் உள்ளது. ‘போதும் என்ற மனமே பொன்செய்யும் மருந்து’ என்பது ஏட்டளவில்தான்; செயலில் இல்லை. அதனாலன்றோ எமர்சன், “போதுமென்ற மனத்தை எவ்வாறு அடைவது என்று காட்டுவதும், எவ்வாறு இன்னும் பெருக்கிக்கொள்வது என்ற எண்ணத்தை அழிப்பதுமே தூய பெருநெறி” என்றார்.

‘வேண்டாமை என்னும் செருக்கு’ என்றார் திருவள்ளுவரும். ‘ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்’ என்றார் திருமூலரும் ‘போதும் என்று திருப்தியடைந்த பூரண மனந்தான் பூரண ஐசுவரியமாகும்,’ என்றார் நபிகள் நாயகம்.

‘போதும் என்ற மனோபாவத்தோடு பறவைகளைப் போல் வாழவேண்டும்,’ என்றார் மகாத்மா. ஆகவே, ‘போதாமை’ என்ற மனோநிலை எல்லோராலும் வெறுக்கப்படுகிறது. ‘இன்னும் வேண்டும்’ என்ற இப்பிணிக்கு மருந்து நீதியும் நடுவுநிலையுமே ஆகும்.

‘போதாது’ என்று சொல்லுகிறவர்களின் சிலர் இயற்கையாகவே தேவையுள்ள நிலையில் இருப்பார்கள். அவர்கள் கடமைகளைச் செய்தும் பெறவேண்டியவற்றைப் பெறாது வருந்துவார்கள். ‘உழைத்ததின் பயனைக் காணாமே’ என்று கவலைப்படுவார்கள். அவர்கள் நிலை இரங்கத்தக்கதொன்றே யாம்.

பெரும்பாலோர் கடமையைச் செய்யமாட்டார்கள். செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள். கடமையைச் செய்யாமலே உரிமையைப் பெற முயல்வார்கள். கடமை என்பதொன்று உண்டு என்பதையே மறந்துவிடுவார்கள். அத்தகையாரும் ஒருவர்தான், ‘நான் அறிவேன்’ என்றார். ‘பெறவேண்டியவற்றின் பாக்கியை நான் அறிவேன்’ என்று கூறுகின்றார். அவரது ஆசை தீராத ஆசையாக இருக்கிறது.

அன்பரின் ஆசை வெறுக்கத் தக்கது அல்ல; தீயது அல்ல. போற்றத் தக்கது; புகழத் தக்கது. அன்பரின் ‘இன்னும் வேண்டும்’ என்ற ஆசை பொன்னைப் பற்றியது அல்ல; பொருளைப் பற்றியது அல்ல. பேராவியற்கையைப் பற்றியது; இன்பத்துள் இன்பத்தைப் பற்றியது; அறவாழி அந்தணன் தாள் சேர்தலைப் பற்றியது. அன்பரின் விருப்பம் சற்றே நிறைவேறியது. ஆண்டவனைக்

கண்டார் ; கண்குளிரக் கண்டார். மாலமுதப் பெருங்கடலை மண்ணிலே கண்டார். பிறப்பிற் பைநீக்கும் பெரு மருந்தைக் கண்டார். துன்பம் துடைக்கும் தூய சோதியைக் கண்டார். நெஞ்சத்தைக் கோயிலாக் கொண்ட நிமலனைக் கண்டார். அகம் நெகக் கண்டார் ; அன்புருகக் கண்டார். இன்பப் பெருவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தார். ஆனால் எல்லாம் சிறிது காலம். கண்ணால் கண்ட திரு உரு மறைந்தது. கண்ணால் கண்ட இறைவன் மறைந்தான். அன்பரைத் தனியே விட்டுச் சென்றான். இன்பத்தின் அனுபவம் இடையறவுபட்டது. பிரிவினால் வருந்துகின்றார் அன்பர் ; புலம்புகின்றார். பிரிவுத் துன்பம் கொடிய துன்பம் அல்லவா ? 'இனியார்ப் பிரிவு இன்னாது' என்பது பொய்யா மொழியல்லவா ? பிரிவாற்றாமையால் திண்வரை உருளவும், தீயில் வீழ்கவும், செழுங்கடல் புகவும் எண்ணுகின்றார்.

“உன்றன் வார்கழற்கு அன்பெனக்கு
நிரந்தரமாய் அருளாய்”

என்று இரந்து வேண்டுகின்றார்.

தினையின் பாகமும் பிரியாமலிருக்க வேண்டுகின்றார். இந்த உரிமையைக் கேட்கின்றபொழுது அன்பர் தமது நிலையைச் சிந்தித்துப் பார்க்கின்றார். நீதியுணர்ச்சியோடு, நடுவு நிலைமை உள்ளத்தோடு சிந்தித்துப் பார்க்கின்றார். அறனறிந்து ஆன்றமைந்த அமைச்சரல்லவா அவர் ? தெரிதலும் தேர்ந்து செயலும் வல்ல அமைச்சர் அல்லவா ? சிந்தனையின் முடிவில் அவர் தம்மை உணர்ந்தார். தம் குறையை உணர்ந்தார். தமது குறையை,

“தண்மலரிட்டு முட்டா திறைஞ்சேன்”

“ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன், அன்புருகேன்”

“விரையார்ந்த மலர்தூவேன் ; வியந்தலரேன் நபங்குரு

கேள்!”

என்று சொல்லுகின்றார். ‘இருப்பினும் திருவடி இன்பத்தைப் பெற விரும்புகிறேன். கடமையைச் செய்யாது உரிமையைப் பெற விரும்புகின்றேன், என்னே அதிசயம்!’ என்று சிந்திக்கின்றார் அன்பர்.

‘எச்சம் அறிவேன் நான் எனக்கு இருக்கின்றதை அறியேன்’ என்பது மாணிக்கவாசகர் வாக்கு.

‘கடவுள் உண்டா? கடவுள் என்று ஒன்று இருந்தால் ஒருவர் துன்பத்தையும் மற்றவர் இன்பத்தையும் அநுபவிப்பானேன்? எத்துணையோ கோயில்களில் பூசைகள் நடந்தும் நாட்டைப் பஞ்சம் நலிப்பானேன்?’ என்றெல்லாம் கேட்கின்ற அன்பர்களுக்கு அடிகளின் சிந்தனை பதில் கூறுகின்றது.

